

OSNOVNA UČENJA

CRKVE ISUSA IZ NAZARETA

TKO SMO – ŠTO VJERUJEMO

SADRŽAJ

Dobrodošli u osnovna učenja Crkve ISUSA iz Nazareta.....	6
Naša Tradicija	7
Naša globalna crkva	10
Temeljne vrijednosti.....	13
Naša misija.....	16
Karakteristike Crkve Isusa iz Nazareta	17
Veslijanska teologija.....	30
Temeljna načela vjere	33
Ekleziologija	39
Ustrojstvo organizacije	41
Crkva: lokalna, okružna, globalna	42
Umrežena i povezana Crkva	44

BOŽJA CRKVA, U
SVOJEMU NAJBOLJEM
IZDANJU NA ZEMLJI I NA
NEBU, IMA VLASTITE
NAČINE OKUPLJANJA,
UČENJA I
ZAJEDNIČKOGA
SLAVLJENJA. NO, IPAK SE
SVA NJEZINA SVRHA
SVODI NA TO DA
POMOGNE POJEDINCU
KAKO BI POSTAO ŠTO
SLIČNIJI SINU.

– PHINEAS F. BRESEE,
PRVI GENERALNI PREDSTOJNIK

DOBRODOŠLI U

OSNOVNA UČENJA CRKVE ISUSA IZ NAZARETA

Novi naraštaj nazarena predlaže da se osnove nazarenskoga crkvenog učenja, povijesti, teologije, djelovanja, osnutka i vjerovanja izraze ukratko, jednostavnim jezikom, u obliku publikacije koja će biti svima dostupna.

Osnovna učenja predstavljaju, dakle, zbirku kratkih tematskih tekstova koji pojašnjavaju zašto postoji Crkva Isusa iz Nazareta, tko smo to mi nazareni i što vjerujemo. Ova publikacija pomaže svakome da bolje razumije zašto naša Crkva potiče i širi biblijsku svetost i zašto se trudi preobraziti vjernike – pripadnike svih naroda u kristolike osobe.

Publikacija Osnovna učenja Crkve Isusa iz Nazareta dostupna je i na engleskome jeziku na internetskoj stranici www.whdl.org pod naslovom Nazarene Essentials.

Želja nam je da tijekom pažljivoga čitanja ove publikacije naučite više o Crkvi Isusa iz Nazareta i o nastojanjima njezinih vjernika da svima objave Radosnu vijest Isusa Krista.

Napomena: Sadržaj publikacije Osnovna učenja Crkve Isusa iz Nazareta predstavlja dodatak, a ne zamjenu sadržaja koji se navodi u publikaciji Priručnik Crkve Isusa iz Nazareta.

John Wesley (1703. - 1791.), utemeljitelj metodističkoga pokreta

NAŠA TRADICIJA

Vjerujemo da smo ogranak Kristove “jedne, svete, univerzalne i apostolske” Crkve. Stoga također vjerujemo da je kršćanska povijest naša vlastita povijest. Zapravo, kao Crkva pripadamo povijesti Božjega naroda koja je zabilježena u Starome i Novome zavjetu, što uključuje sve načine na koje se Kristova Crkva objavljuje bilo gdje u svijetu. Rana kršćanska vjerovanja prihvaćamo kao izraz vlastite vjere.

Kako je to radila Crkva kroz povijest, tako i mi propovijedamo Riječ, dajemo sakramente i obavljamo službu koju su započeli apostoli i koja pretpostavlja pravila življenja i služenja po uzoru na Krista. Zajedno sa svim vjernicima, ma gdje se nalazili i u koje god vrijeme živjeli, odgovaramo na biblijski poziv na sveto življenje i potpunu posvećenost Bogu. Ovo učenje nazivamo *potpuno posvećenje* i rado objavljujemo da je ono sastavni dio naše vjere.

Kršćanska povijest razvijala se u mnogo smjerova, a naša tradicija izrasta iz protestantskoga pokreta reformacije, točnije iz engleske reformacije 16. stoljeća. Tijekom 18. stoljeća nadalje razvijala se kroz pokret *veslijanske obnove* koji je proizašao iz stavova dvojice braće, **Johna i Charlesa Wesleyja**. Kasnije se proširio Engleskom, Škotskom, Irskom i Walesom. Pokret je bio poznat po tome što je potaknuo velik broj ljudi da odustanu od grijeha i posvete se kršćanskoj službi.

Pokret veslijanske obnove izmijenio je nekoliko oblika tradicionalne crkvene prakse:

- Vjernici-laici, koji nisu bili svećenici ili dakoni, mogli su propovijedati.
- Službe slavljenja podrazumijevale su osobna svjedočanstva pojedinih vjernika o tome kako je Bog djelovao u njihovim životima.
- Vjernici su se poticali na disciplinirani način života i međusobno su se ohrabivali kroz druženje u manjim, ali čvršće povezanim skupinama.

Osim toga, novi je pokret naglašavao važnost teoloških postavki:

- opravdanje milošću po vjeri
- posvećenje – poznato kao *kršćanska savršenost* – koje se također zadobiva milošću po vjeri
- uvjerenje da Duh Sveti vjernicima jamči pristup Božjoj milosti.

Naglašavanjem potpunoga posvećenja vjernika, John Wesley na specifičan je način doprinio razvoju kršćanske povijesti i teologije. Vjerovao je da je to Božji dar koji vjernicima omogućava autentičan kršćanski život. Njegova su se učenja proširila svijetom, zahvativši i oba američka kontinenta. Već je 1784. godine u Sjevernoj Americi utemeljena Metodistička episkopalna crkva s ciljem „reformne novoga kontinenta i širenja biblijske svetosti”.

U 19. stoljeću razvio se nov način poimanja kršćanske svetosti. Timothy Merritt krenuo je objavljivati časopis *Guide to Christian Perfection* (Vodič prema kršćanskome savršenstvu). Phoebe Palmer običavala je voditi tjedna okupljanja na kojima je poticala osobnu svetost vjernika, a kasnije je postala poznata autorica, urednica i govornica. Metodistički propovjednici John A. Wood i John S. Inskip 1867. godine održavali su „kampove“ – velika javna okupljanja na kojima su ljudi nekoliko dana uzastopno slavili Boga, a često su običavali i prespavati u šatorima. John A. Wood i John S. Inskip bili su propovjednici koji su širom svijeta obnovili veslijansku potragu za svetošću.

Tada se pojavilo nekoliko skupina koje su naglašavale učenje o svetosti. Bili su to veslijanski metodisti, slobodni metodisti, vojska spasa, menoniti, braća i kvekeri. Pokret se proširio Njemačkom, Velikom Britanijom, skandinavskim zemljama, doprijevši čak do Indije i Australije. Nastajale su nove crkve koje su promicale učenje o svetosti, kao što je npr. Božja crkva u gradiću Andersonu u američkoj saveznoj državi Indiani. U pojedinim gradovima pojavile su se misionarske organizacije i udruženja. Budući da za sve to nije bila odgovorna samo jedna Crkva, ljudi su ovu društvenu pojavu počeli nazivati *pokret svetosti*. Crkva Isusa iz Nazareta nastala je iz želje za ujedinjenjem mnogih takvih društvenih tendencija u jednu denominaciju koja bi se dosljedno usredotočila na učenje o svetosti.

Budući da korijeni naše denominacije izrastaju iz *veslijanske obnove* i *pokreta svetosti*, često koristimo izraz *veslijanska svetost* da bismo ukratko objasnili svoj svjetonazor.

Jedinstvo u svetosti

U gradu Providenceu na Rhode Islandu, u SAD-u, 1887. godine Fred Hillery organizirao je Narodnu evangeličku crkvu (People's Evangelical Church). Već sljedeće, 1888. godine nastala je Misijaska crkva (The Mission Church) u gradiću Lynnu u američkoj saveznoj državi Massachusetts. Ove su se dvije crkve 1890. godine ujedinile s još osam crkvenih zajednica, stvorivši tako Središnje udruženje evangeličke svetosti (Central Evangelical Holiness Association). Anna S. Hanscome je 1892. godine postala prva žena koja se zaredila u crkvi iz koje će kasnije nastati Crkva Isusa iz Nazareta.

William Howard Hoople je u razdoblju od 1894. do 1895. u Brooklynu u New Yorku ujedinio tri crkvene zajednice u Američko udruženje pentekostnih crkava (Association of Pentecostal Churches of America). U to je vrijeme izraz „pentekostni” bio sinonim za „svetost”. Hillerijeve i Hoopleove crkve ujedinile su se 1896. godine, već 1899. godine započele su s radom u Indiji, a 1901. godine na Zelenortskim Otocima. Hiram Reynolds je 1902. godine osnovao zajednicu u Kanadi, a već je do 1907. godine kanadska zajednica okupljala crkve od Nove Škotske do savezne američke države Iowe.

Robert Lee Harris je 1894. godine organizirao Novozavjetnu Kristovu crkvu (New Testament Church of Christ) u gradiću Milanu u Tennesseeju. Nakon njegove smrti njegov je rad nastavila supruga Mary Lee Cagle.

U gradiću Van Alstyneu u Teksasu, 1901. godine, C. B. Jernigan organizirao je prvu Neovisnu crkvu svetosti (Independent Holiness Church). Crkve su se 1904. godine u gradiću Rising Staru u Teksasu spojile u Kristovu crkvu svetosti (Holiness Church of Christ) koja se do 1908. godine proširila od američke savezne države Georgije do Novoga Meksika. Njihovi su vjernici služili društveno izopćenima, siromašnima, gladnima, napuštenoj djeci i njihovim majkama, a bili su također povezani s vjericima u Indiji i Japanu.

Phineas F. Bresee i Joseph P. Widney su 1895. godine u Los Angelesu, u suradnji s još stotinjak ljudi, organizirali Crkvu Isusa iz Nazareta. Vjerovali su da kršćani posvećeni svojom vjerom trebaju slijediti Kristov primjer i propovijedati evanđelje siromašnima. Posvetili su vrijeme i novac kako bi svojom službom doprinijeli spasenju duša i olakšali nevolje siromašnima. Crkva Isusa iz Nazareta proširila se uglavnom duž američke zapadne obale, s nekoliko zajednica prema istoku do savezne države Illinois. Crkva je podržavala misije u Calcutti u Indiji.

Predstavnici Američkoga udruženja pentekostnih crkava i Crkve Isusa iz Nazareta sastali su se 1907. godine u Chicagu u američkoj saveznoj državi Illinois. Željeli su stvoriti novu crkvu koja bi objedinila dva suprotstavljena načina upravljanja: hijerarhijski i demokratski način iskazivanja zajedničkih stavova i potreba zajednica. Nova je crkva trebala imati predstojnike koji bi se brinuli za postojeće i organizirali nove crkve, ali se pritom ne bi miješali u djelovanje već funkcionalnih organiziranih crkava. Ovome su sastanku prisustvovali i predstavnici Kristove crkve svetosti. Na prvoj je Općoj skupštini usvojen naziv Pentekostna crkva Isusa iz Nazareta (Pentecostal Church of the Nazarene), koji je ujedinjavao oba imena, a Bresee i Reynolds tom su prilikom imenovani za generalne predstojnike Crkve.

U rujnu 1908. godine i crkva pod vodstvom H. G. Trumbaure ujedini se s Pentekostnom crkvom Isusa iz Nazareta. Druga Opća skupština ove Crkve održana je 13. listopada iste godine u gradiću Pilot Pointu u Teksasu, kada se sastalo i Opće vijeće Kristovih crkava svetosti (General Council of the Holiness Church of Christ) te je tom prilikom došlo do ujedinjenja dviju crkava.

J. O. McClurkan vodio je 1898. godine u Nashvillu u Tennesseeju osnivanje Pentekostne misije koja je u regiji uspjela ujediniti sve vjernike koji su promicali učenje o svetosti i svetome življenju. Misija je slala pastore i učitelje u Gvatemalu, Kubu, Meksiko, Indiju... George Sharpe je 1906. godine izbačen iz svoje crkve u Glasgowu u Škotskoj zato što je propovijedao veslijansko učenje o kršćanskoj svetosti. Kasnije je po Škotskoj osnivao nove zajednice te je 1909. godine utemeljena Škotska pentekostna crkva (Pentecostal Church of Scotland). Pentekostna misija i Škotska pentekostna crkva ujedini se 1915. godine s Pentekostnom crkvom Isusa iz Nazareta.

Na 5. Općoj skupštini 1919. godine naziv denominacije promijenjen je u The Church of the Nazarene (Crkva Isusa iz Nazareta). Naziv *pentekostni* tada se više nije podudarao s učenjem o svetosti, kao što je to bilo krajem 19. stoljeća. Nova je denominacija ostala dosljedna svojoj prvotnoj službi propovijedanja evanđelja cjelovitoga spasenja.

Opća skupština, Pilot Point – američka savezna država Teksas, 13. listopada 1908.

NAŠA GLOBALNA CRKVA

Crkva Isusa iz Nazareta globalna je Crkva.

Denominacija djeluje globalno, zahvaljujući crkvama koje su se ujedinile do 1915. godine. U to vrijeme nazarenske crkve bile su u Argentini, Gvatemali, Indiji, Japanu, Kanadi, Kini, na Kubi, u Meksiku, Peruu, SAD-u, Svaziju, Velikoj Britaniji i na Zelenortskim Otocima. Do 1930. godine zajednica je obuhvatila i crkve na Barbadosu, u Južnoj Africi, Mozambiku, Palestini, Siriji i na Trinidadu i Tobagu, a pritom su ključne osobe bili poglavari nacionalnih crkava i generalni predstojnici kao što su V. G. Santin iz Meksika, Hiroshi Kitagawa iz Japana i Samuel Bhujbal iz Indije.

Kako su se daljnje skupine pridruživale denominaciji, razvijao se i međunarodni karakter Crkve Isusa iz Nazareta.

J. G. Morrison je 1922. godine ujedinio i okupio mnogobrojne djelatnike Laičkoga udruženja svetosti (Layman's Holiness Association) i više od tisuću ljudi koji su djelovali u američkim savezima državama Dakoti, Minnesoti i Montani u jednu crkvu. Chung Nam Soo (Robert Chung) je 1930-ih godina ujedinio korejske pastore i crkvene zajednice i pridružio ih Crkvi Isusa iz Nazareta. A. A. E. Berg je 1945. godine ujedinio australske crkve i pridružio ih Crkvi Isusa iz Nazareta. Alfredo del Rosso je 1948. godine uveo talijanske crkve u nazarensku denominaciju, dok se južnoafričko udruženje misionara Hephzibah Faith i njihov centar u gradiću Taboru u saveznoj američkoj državi Iowi ujedinilo s Crkvom Isusa iz Nazareta 1950. godine.

Međunarodna misija svetosti (The International Holiness Mission), koju je 1907. godine osnovao David Thomas u Londonu, intenzivno je djelovala u Južnoj Africi pod vodstvom Davida Jonesa. Njezine su se crkve u Engleskoj i u Africi pod vodstvom J. B. MacLagana ujedinile s Crkvom Isusa iz Nazareta 1952. godine. Maynard James i Jack Ford osnovali su 1934. godine u Velikoj Britaniji Crkvu kalvarijske svetosti (Calvary Holiness Church) i ujedinili se s nazarenima 1955. godine. Crkva radnika evanđelja (The Gospel Workers Church), koju je 1918. godine utemeljio Frank Goff u Ontariju u Kanadi, pridružila se 1958. godine Crkvi Isusa iz Nazareta. Državljeni Nigerije ustanovili su 1940. godine nazarensku crkvu koja je okupljala domorodački narod i koja se 1988. godine pod vodstvom Jeremiaha U. Ekaidema ujedinila s međunarodnom Crkvom Isusa iz Nazareta.

Kako je nazarenska crkva jačala, tako se učvršćivao i njezin identitet međunarodne denominacije. Nazareni su svjesno razvijali model crkvenoga ustrojstva koji se razlikovao od ustrojstva većine crkava protestantske tradicije, a 1976. godine okupila se komisija koja je razmatrala budućnost denominacije. U izvješću Općoj

skupštini 1980. godine preporučuje se da denominacija usvoji model međunarodne organizacije, ali dosljedno uzimajući u obzir sljedeća dva načela:

- Crkve Isusa iz Nazareta stvaraju „globalno zajedništvo vjernika koje u cijelosti prihvaća svaki pripadajući kulturni kontekst“.
- Zajednička nastojanja Crkve Isusa iz Nazareta usmjerena su na „širenje biblijske svetosti ... [kao] ključne u nizu neupitnih sastavnica identiteta nazarena”.

Opća je skupština 1980. godine objedinila *međunarodno teološko učenje* u Temeljna načela vjere. Istaknuta je važnost teološkoga obrazovanja svih crkvenih službenika i sve se prisutne pozvalo na pružanje podrške teološkim obrazovnim institucijama u svim dijelovima svijeta. Bio je to poziv nazarenskoj zajednici da dalje sazrijeva kao međunarodna zajednica koja promiče život u svetosti. Zajednica je, naime, bila povezana na način koji je bio drugačiji od dosadašnjega, uobičajenog kolonijalnog mentaliteta, koji je dijelio ljude i narode u dvije skupine: jake i slabe, davatelje i primatelje. Novi je model “podrazumijevao potpuno nov pogled na svijet: svjetonazor koji prepoznaje i uvažava snagu te ravnopravnost svih uključenih partnera”¹.

Od tada se Crkva Isusa iz Nazareta izdvaja među drugim crkvama protestantske tradicije svojim jedinstvenim obrascem rasta. Do 1998. godine skoro polovica nazarena više nije živjela u SAD-u ili u Kanadi, a na Općoj skupštini 2001. godine dvoje od petero sudionika govorili su engleski jezik kao svoj drugi jezik ili ga uopće nisu govorili. Afrikanac Eugenio Duarte sa Zelenortskih Otoka izabran je 2009. godine za generalnoga predstojnika Crkve Isusa iz Nazareta.

Posebna obilježja međunarodne službe Crkve Isusa iz Nazareta

Povijesno gledajući, Crkva Isusa iz Nazareta uglavnom se bavila evangelizacijom, društvenim angažmanom i obrazovanjem. Razvijala se kroz suradnju i međukulturalno djelovanje tisuća pastora i laika koji su vjerno ugrađivali veslijanska načela u različite kulture širom svijeta.

Hiram F. Reynolds bio je vodeća osoba u oblikovanju nazarenskoga koncepta širenja Evanđelja u druge kulture svijeta. Tijekom 25 godina na poziciji generalnoga predstojnika zagovarao je misijski rad i postavio ga kao denominacijski prioritet. Organizacija Međunarodna nazarenska misija (Nazarene Missions International) od 1915. godine promiče, obrazuje i osigurava financijska sredstva za misijsko djelovanje nazarena u crkvenim zajednicama širom svijeta.

Prvi su nazareni bili strastveni ljudi. Svjedočili su o Božjoj milosti boreći se protiv gladi u Indiji, organizirajući domove za siročad, prihvatilišta za napuštene djevojke i žene te gradske centre za ovisnike i beskućnike. Kao društveni prioritet zajednice 1920-ih godina izdvojila se potreba za liječnicima i liječenjem. Crkva Isusa iz Nazareta izgradila je bolnice u Kini i u Svaziju, kasnije u Indiji i u Papui Novoj Gvineji. Nazarenski liječnici i medicinski radnici brinuli su se za bolesne, izvodili operativne zahvate, osposobljavali medicinsko osoblje i financijski pomagali mobilne kliničke centre za najsiromašnije ljude svijeta. Crkva je podigla i specijalizirane centre, poput klinike za gubu u Africi.

Crkva je 1980-ih godina osnovala međunarodnu organizaciju Nazarenska misija milosrđa (Nazarene Compassionate Ministries – NCM), omogućivši tako nazarenima društveni angažman u znatno širem rasponu, koji je prisutan i danas: financijsko zbrinjavanje djece, pružanje pomoći pri prirodnim i društvenim katastrofama, obrazovanje o AIDS-u, briga o siročadi, projekti osiguravanja pitke vode, distribucija hrane itd.

Nedjeljne škole i proučavanje Biblije oduvijek su predstavljali važan dio života nazarenskih zajednica, a i danas imaju značajnu ulogu u oblikovanju vjernika po uzoru na Krista. Od svojih je najranijih dana Crkva ulagala u temeljno obrazovanje i pismenost. Jedan od prvih takvih primjera jest Škola nade za djevojčice (Hope School

for Girls) u Calcutti, u Indiji, koja je osnovana 1905. godine. Nazarenske škole širom svijeta pripremaju svoje polaznike za aktivno uključivanje u sve aspekte života: društvene, ekonomske i vjerske. Od sredine 20. stoljeća naovamo, većina nazarenskih visokoškolskih ustanova u SAD-u pruža također mogućnost osnovnoga i srednjoškolskoga obrazovanja.

Utemeljitelji nazarenske tradicije uvijek su puno ulagali u visoko obrazovanje. Vjerovali su da je ono vrlo važno u osposobljavanju pastora i ostalih kršćanskih djelatnika, a posebno u osposobljavanju laika. Međunarodni odbor za obrazovanje (International Board of Education) navodi popis raspoloživih nazarenskih visokoškolskih institucija širom svijeta, uključujući svjetovne visokoškolske ustanove u Africi, Brazilu, Kanadi, na Karibima, Koreji i u SAD-u. U Indiji i u Papui Novoj Gvineji postoje nazarenske škole za pomoćno medicinsko osoblje. Nadalje, Crkva vodi biblijske škole i institute u svih šest regija svijeta u kojima djeluje (Afrika, Azija-Pacifik, Euroazija, Srednja Amerika, Južna Amerika, SAD-Kanada), kao i teološke škole u Australiji, na Filipinima, u Engleskoj, na Kostarici i u SAD-u.

Tijekom vremena, Crkva Isusa iz Nazareta je od crkve koja je bila rasuta na različitim područjima širom svijeta izrasla u globalnu zajednicu vjernika. Ukorijenjeni u veselijanskoj tradiciji svetosti, njezini su vjernici „kršćani, misionari, koji žive prema načelima svetosti“ (usporedi s *Temeljne vrijednosti*). Nazareni slijede temeljni cilj svoje crkve: “Stvarati kristolike učenike među narodima”.

¹ Pregled 20. Opće skupštine, Crkva Isusa iz Nazareta, (1980): 232. Franklin Cook, *The International Dimension* (1984): 49.

TEMELJNE VRIJEDNOSTI

1. Mi smo kršćani

Kao članovi univerzalne Crkve, zajedno sa svim istinskim vjericima priznajemo Gospodstvo Isusa Krista, potvrđujući povijesno vjerovanje u Trojedinoga Boga i druga kršćanska vjerovanja. Poštujemo svoju tradiciju veselijanske svetosti, vjerujući da je to dobar način razumijevanja vjere, koji se oslanja na Pismo, razum, tradiciju i iskustvo.

Ujedinjeni sa svim vjericima, objavljujemo da je Isus Krist naš Gospodin. Vjerujemo da Bog u svojoj božanskoj

Ujedinjeni sa svim vjericima, objavljujemo da je Isus Krist naš Gospodin.

ljubavi svima nudi oprost i obnovljeno zajedništvo s njim. Vjerujemo da pomirenje s Bogom donosi pomirenje s ljudima, vjerujemo da smo sposobni voljeti jedni druge kao što Bog voli nas i opraštati jedni drugima kao što je Bog nama oprostio. Vjerujemo da naš zajednički život treba odražavati Kristovu narav. Sveto pismo smatramo temeljnim izvorom duhovne istine koju potvrđuju razum, tradicija i iskustvo.

Isus Krist jest Gospodar Crkve, a kao što se navodi u Nicejskome vjerovanju: Crkva je jedna, sveta, univerzalna i apostolska. U Isusu Kristu, a kroz Duha Svetoga, Bog Otac cijelome svijetu pruža oprost i pomirenje. Oni koji vjerom odgovore na Božji poziv postaju Božji narod. Kao što smo mi po Kristu primili oprost i pomirenje, tako i mi opraštamo drugima. Na taj način predstavljamo Kristovu Crkvu i Tijelo, tako pokazujemo jedinstvo Njegova Tijela. Kao Kristovo tijelo imamo „jednoga Boga, jednu vjeru, jedno krštenje”. Potvrđujemo jedinstvo Kristove Crkve i uvijek se na sve načine trudimo očuvati ga (Poslanica Efežanima 4,2-6).

2. Živimo prema načelima svetosti

Bog, koji je svet, poziva nas na život u svetosti. Vjerujemo da Duh Sveti želi u nama postići drugo djelo milosti koje se naziva različitim imenima, npr. potpuno posvećenje i krštenje Duhom Svetim. Čisti nas od svih grijeha, obnavlja prema Božjoj slici, osnažuje nas da volimo Boga cijelim svojim srcem, dušom, razumom i snagom te

naše bližnje kao same sebe, oblikujući tako u nama Kristovu narav. Svetost u životu vjernika najjednostavnije je razumjeti kao *kristolikost*.

Zato što smo potaknuti Svetim pismom i Božjom milošću da slavimo Boga i da ga volimo cijelim svojim srcem, dušom, razumom i snagom te naše bližnje kao same sebe, potpuno se posvećujemo Bogu, vjerujući da možemo doživjeti *potpuno posvećenje*, kao drugo ključno iskustvo u našem životu. Vjerujemo da nas Duh Sveti uvjerava, čisti, ispunjava i osnažuje, dok nas Božja milost svakodnevno transformira u ljude pune ljubavi, dosljedne u duhovnim disciplinama, etične i moralno čiste, suosjećajne i pravedne. Duh Sveti je taj koji nas obnavlja prema Božjoj slici i u nama oblikuje Kristovu narav.

Vjerujemo u Boga Oca Stvoritelja koji stvara ono što prije nije postojalo. Prije nismo postojali, no Bog nas je pozvao, stvorio za sebe, oblikovao na svoju sliku. Pozvani smo nositi Božju sliku: “Ja sam Bog, vaš Gospodin. Posvećujte se i budite sveti, jer ja sam svet.” (Levitski zakonik 11,44a).

Duh Sveti
djeluje u nama
obnavljajući nas
prema Božjoj
slici, oblikujući u
nama Kristovu
narav.

3. Mi smo misionari

Mi smo ljudi s poslanjem koji odgovaraju na Kristov poziv. Osnaženi Duhom Svetim odlazimo u svijet svjedočeći da je Isus Krist naš Gospodin i sudjelujemo s Bogom u izgradnji Crkve i njegova kraljevstva (Evangelje po Mateju 28,19-20; Druga poslanica Korinćanima 6,1). Naša misija ispunjava se u: (a) slavljenju, (b) služenju svijetu milosrdem i evangelizacijom, (c) ohrabriranju vjernika da kroz učenje sazrijevaju kao kršćani i (d) pripremanju muškaraca i žena za kršćansku službu kroz kršćansko visoko obrazovanje.

A. Naša misija slavljenja Boga

Misija Crkve u svijetu započinje obožavanjem i slavljenjem Boga. Dok okupljeni zajedno pred Bogom u zanosnom slavljenju slušamo javno čitanje Biblije, dragovoljno dajemo svoju desetinu i druge prinose, uz molitvu, slušanje i propovijedanje Riječi, krštavanje i dijeljenje Gospodnje večere, jasno razumijemo što znači pripadati Božjemu narodu. Vjerovanje da se Božje djelo u svijetu prije svega ispunjava kroz zajedničko slavljenje potiče nas da razumijemo kako naša misija podrazumijeva i uključivanje novih članova u crkvenu zajednicu i organiziranje novih zajednica koje se okupljaju u slavljenju.

Slavljenje
je najviši
način
iskazivanja
ljubavi
prema
Bogu.

Slavljenje je najviši način iskazivanja ljubavi prema Bogu. Pritom je pažnja usmjerena isključivo na Boga, na obožavanje Onoga koji nas otkupljuje u svojoj milosti i milosrđu. Slavljenje se prije svega događa u lokalnoj crkvi gdje se okuplja Božji narod, ne kroz osobno iskustvo ili samoveličanje, već kroz potpuno predanje samoga sebe na potpunu raspoloživost Bogu. Slavljenje jest crkva puna ljubavi i ponizna služenja Bogu.

B. Naša misija milosrđa i evangelizacije

Kao ljudi koji su posvećeni Bogu, dijelimo njegovu ljubav za izgubljene i njegovo suosjećanje sa siromašnima i slomljenima. *Velika zapovijed* (Evangelje po Mateju 22,36-40) i *Veliko poslanje* (Evangelje po Mateju 28,19-20) potiču nas da se uključujemo u svijet evangelizacijom, suosjećanjem i pravednošću. S potpunom predanošću pozivamo ljude na vjeru, brinemo o potrebitima, borimo se protiv nepravde i za prava potlačenih, čuvamo i štitimo Božja dobra i prihvaćamo sve ljude koji su odlučili zazivati Božje ime.

Crkva pokazuje svoju ljubav prema Bogu kroz svoju misiju u svijetu. Biblijska priča jest priča o Bogu koji se izmiruje sa svijetom, prvenstveno kroz Isusa Krista (Druga poslanica Korinćanima 5,16-21). Crkva je poslana u svijet da sudjeluje s Bogom u službi ljubavi i pomirenja, kroz evangelizaciju, suosjećanje, poštenje i pravednost.

C. Naša misija učenja

Mi smo Isusovi učenici i pozivamo druge da to postanu. Stoga stalno osmišljavamo sredstva i načine (nedjeljna škola, proučavanje Biblije, rad u malim grupama itd.) kojima vjernike ohrabujemo da se razvijaju u svojem razumijevanju kršćanske vjere, da sazrijevaju u međusobnim odnosima i u odnosu s Bogom. Naše razumijevanje učenja uključuje poslušno predanje Bogu i praktično življenje vjere. Vjerujemo da trebamo pomagati jedni drugima kako bismo živjeli život svetosti kroz međusobnu podršku, kršćansko zajedništvo i odgovornost u ljubavi. John Wesley je rekao: "Bog nas je dao jedne drugima da se međusobno jačamo."

Kršćansko je učenje način života. To je proces učenja kako Bog želi da živimo i djelujemo u svijetu. Dok učimo živjeti poslušni Božjoj riječi, predani duhovnim disciplinama i odgovorni jedni drugima, počinjemo razumijevati pravu radost discipliniranog življenja i kršćansko značenje slobode. Učenje ne predstavlja samo napor čovjeka koji se podvrgava pravilima i odredbama, to je ujedno i način kako nas Duh Sveti postupno vodi do zrelosti u Kristu. Kroz učenje postajemo ljudi s kršćanskom naravi. Cilj je svakoga učenja biti transformiran po uzoru na Isusa Krista (Druga poslanica Korinćanima 3,18).

Učenje
je način na
koji nas
Duh Sveti
postupno
dovodi do
zrelosti u
Kristu.

D. Naša misija kršćanskoga visokog obrazovanja

Smatramo da se kršćanskim obrazovanjem muškarci i žene osposobljavaju za život kršćanske službe. Na seminarima, biblijskim koledžima, kolegijima i sveučilištima posvećujemo se traženju znanja, razvoju kršćanskoga karaktera i osposobljavanju vođa da ispune Božji poziv služenja u Crkvi i u svijetu.

Kršćansko visoko obrazovanje predstavlja središnji dio misije Crkve Isusa iz Nazareta. Već u ranim godinama nazarenske crkve bile su organizirane visokoškolske kršćanske institucije sa svrhom pripremanja Božjih žena i muškaraca za vodstvo i kršćansku službu unutar globalnoga pokreta veselijanske svetosti. Naša trajna usmjerenost na kršćansko visoko obrazovanje tijekom godina rezultirala je osnivanjem svjetske mreže seminara, biblijskih škola, koledža i sveučilišta.

NAŠA MISIJA

Misija je Crkve Isusa iz Nazareta stvarati među narodima kristolike učenike.

Kao globalna vjerska zajednica, posvećeni smo *Velikom poslanju* koje nam je dao Isus (Evangelje po Mateju 28,19-20). Pronosimo svim ljudima Radosnu vijest novoga života u Isusu Kristu. Cijelim svijetom širimo poruku biblijske svetosti i življenja po uzoru na Krista.

Crkva Isusa iz Nazareta okuplja i povezuje pojedince kojima je Isus Krist gospodar života. Udružujemo se u kršćanskome zajedništvu sa željom da kroz slavljenje, propovijedanje, osobni rast i služenje drugima učvrstimo jedni druge u vjeri.

Osim predanosti kršćanskome življenju, trudimo se svakoj osobi iskazati milosrđe Isusa Krista.

Dok je prvenstvena svrha Crkve veličanje Boga, mi smo pozvani aktivno sudjelovati u Božjoj misiji pomirenja svijeta s Bogom.

To podrazumijeva sve misijske načine djelovanja korištene tijekom povijesti: evangelizaciju, posvećivanje, učeništvo, suosjećanje i služenje. Sve to objedinjujemo u jednoj riječi – *kristolikost* – kao sama esencija svetosti.

Nazareni postaju *ljudi s poslanjem*, ljudi poslani u domove, na radna mjesta, u zajednice, sela, gradove i zemlje. Danas misionari kreću iz svih regija svijeta.

Bog i dalje poziva obične ljude da čine neobična, često i nemoguća djela uz pomoć Duha Svetoga.

KARAKTERISTIKE CRKVE ISUSA IZ NAZARETA

Na Općoj skupštini 2013. godine Vijeće generalnih predstojnika predstavilo je sedam karakteristika Crkve Isusa iz Nazareta:

1. Slavljenje sa svrhom i smislom
2. Teološka dosljednost
3. Predana evangelizacija
4. Ciljano učenje
5. Razvoj Crkve
6. Vođenje kroz transformaciju
7. Praktično milosrđe

Ove karakteristike ne preuzimaju ulogu naše misije — „stvarati među narodima učenike po uzoru na Krista“, ili naših temeljnih vrijednosti — „kršćani, svetost, misionari“. One opisuju ono što bi, vjerujemo, trebalo uvelike obilježavati svaku Crkvu Isusa iz Nazareta i svakoga nazarena bilo gdje u svijetu. Potičemo voditelje crkava da naglašavaju ova obilježja i sve pripadnike nazarenske zajednice da ih u cijelosti prihvate tijekom svojega razvoja. Istražimo kako navedena obilježja mogu postupno, tijekom vremena, postati stvarnost globalne Crkve.

1. Slavljenje sa svrhom i smislom

S pouzdanjem možemo reći da *slaviti Boga* pretpostavlja razumijevanje istine

Poziv na slavljenje

Dođite, kličimo Gospodu,
podvikujmo pomoćniku
Bogu našem! Stupimo
pred lice njegovo s hvalom,
u pjesmama pokliknimo
njemu!

Jer je Gospod velik Bog,
kralj, veći od svih bogova.
U njegovoj su ruci temelji
zemaljski, vrhunci gorski
njegovi su. Njegovo je
more, on ga je stvorio. I
kopno koje njegove ruke
načiniše.

Dođite, poklonimo se i
padnimo ničice; kleknimo
pred Gospodom koji nas je
stvorio! Jer je on Bog naš,
a mi smo narod što ga on
pase, ovce paše njegove.

— Psalam 95,1-7a

da je on „stijena našega spasenja“, veličanstveni Bog, veliki kralj nad svim bogovima, Stvoritelj svega, Pastir koji brine za svoj narod.

- A. Isusovi su učenici živjeli u Njegovu prisustvu, a njihova služba i služenje drugima izrasli su iz odnosa s Isusom.
- Isus je poslao svoje učenike u svijet da služe (Evangelje po Mateju 10).
 - Rekao im je da trebaju biti ispunjeni Duhom Svetim. Čekali su u gornjoj sobi, a Duh Sveti je došao, kao što je Isus i obećao (Djela apostolska 2).
 - Započevši svoju službu u svijetu, učenici su postali Božji poslanici.
 - Kroz svoju misiju pomirenja, donosili su i poruku pomirenja (Druga poslanica Korinćanima 5,11-21).
 - Pavao je to najbolje rekao: „Za Krista smo, dakle, poslanici, jer Bog kao da opominje po nama. Molimo umjesto Krista: Pomirite se s Bogom! Njega, koji nije poznao grijeha, učini za nas grijehom, da mi postanemo pravda Božja u njemu.“ (Druga poslanica Korinćanima 5,20-21).
- B. Isus je svojim učenicima dao *Veliko poslanje*.
- „Zato idite i učinite sebi sve narode učenicima krštavajući ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. I učeći ih da drže sve što sam vam zapovjedio. Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.“ (Evangelje po Mateju 28,19-20)
 - Prva je Crkva počela ispunjavati svoje poslanje u svijetu svrsishodnim i smislenim slavljenjem i molitvom u Antiohiji (Djela apostolska 13,1-4).
- C. *Slavljenje sa svrhom i smislom* događa se kada praktično primjenjujemo duhovne discipline kao što su post i molitva.
- Tada ih je Duh Sveti poslao da poučavaju druge kako bi ih priveli vjeri.
 - To se dogodilo u kontekstu slavljenja i molitve.
 - Slavljenje nas nadahnjuje i unosi Božju silu u naše živote.
 - Slavljenje preoblikuje naš život po uzoru na Krista. Riječ je o najvažnijoj duhovnoj disciplini u životu svakoga vjernika. Kroz slavljenje nas Bog oblikuje po uzoru na Kristovu svetost.
 - Važno je da u svojem životu dosljedno prakticiramo slavljenje i molitvu, kako osobno tako i u zajedništvu s ostalim kršćanima.
- D. *Slavljenje sa svrhom i smislom* omogućava da se naše zajedničko služenje Bogu odvija na Božji način.
- Prva Crkva nije obavljala svoju službu kroz odbore i seminare.
 - Prva se Crkva često okupljala na zajedničko slavljenje i molitvu, omogućavajući tako Bogu da slobodno djeluje među njezinim članovima.
 - Moramo biti voljni zaustaviti se u izvršavanju svojih planova kako bismo omogućili Bogu da izvrši svoj plan među nama.
- E. *Slavljenje sa svrhom i smislom* otvara prostor Bogu da slobodno djeluje dok ga mi željno iščekujemo.
- Trebamo osigurati vrijeme kako bismo omogućili Bogu da se razotkrije, da nas uvjeri, pokrene, dotakne, spasi i posveti na svoj način, u svoje vrijeme, prema svojem rasporedu.
 - Trebamo dolaziti na svako okupljanje sa željnim iščekivanjem da ćemo susresti Boga i da će on djelovati među nama.
 - Dok se okupljamo na tjednim slavljenjima, trebamo prihvatiti da Bog djeluje na vrlo očit način, da čini ono što samo on može učiniti. Nikad ne smijemo biti zadovoljni običnom rutinom i okupljanjima vođenima pukom navikom.

F. Božja djeca trebaju se redovno tjedno okupljati kako bi ih mogao snažno obuzeti Božji Duh.

- Za ljudski duh ništa nije tako osnažujuće kao kad ga obuzme sila Božjega Duha.
- To se najcjelovitije događa tijekom svrsishodne zajedničke molitve i slavljenja.

2. Teološka dosljednost

A. Naš, nazarenski glas treba se jasno čuti unutar šire kršćanske zajednice.

- Trebamo se izjasniti o tome tko smo i kakva su naša teološka uvjerenja.
- Trebamo govoriti o tome što vjerujemo, što nas pokreće na djelovanje i kako svakodnevno živimo svoja uvjerenja.

B. Izvorišta naše *teološke dosljednosti* jesu:

- Sveto pismo: Vjerujemo da je Sveto pismo temeljno i ključno polazište za oblikovanje našega identiteta u Kristu.
- Kršćanska tradicija: Poštujemo pravovjerna kršćanska učenja koja su nastajala tijekom 2000 godina kršćanske povijesti, kroz različite kršćanske tradicije.
- Razum: Vjerujemo da Duh Sveti djeluje kroz naš razum, osiguravajući nam pronicljiv intelekt.
- Osobno iskustvo: Vjerujemo da Bog djeluje u životima i kroz živote pojedinaca koji slijede Krista.

C. Sljedeća su uvjerenja temelj naše *teološke dosljednosti*:

- Mi smo kršćani.
 - Potvrđujemo svoje vjerovanje u Trojedinoga Boga — Oca, Sina i Duha Svetoga.
 - Potvrđujemo vjeru u Isusa Krista kao Božjega Sina.
 - Potvrđujemo Krista kao treću osobu Trojstva.
 - Oslanjamo se na pravovjerna vjerovanja i tradicije kršćanske crkve.
- Pripadnici smo protestantske tradicije.
 - Vjerujemo u opravdanje milošću po vjeri, koja je dovoljna za spasenje.
 - Visoko vrednujemo autoritet Svetoga pisma.
 - Vjerujemo u svećenstvo svih vjernika.
 - Potvrđujemo da je propovijed središnji događaj iskustva zajedničkoga slavljenja, a propovjedaonica središte crkve.
 - Vjerujemo da su darovi Duha razdijeljeni među svim vjernicima Kristova tijela.
- Mi smo evanđeoski kršćani.
 - Vjerujemo u mogućnost i nužnost osobnoga odnosa s Isusom Kristom kroz oprost grijeha i transformaciju naše naravi prema uzoru na Krista.
 - Vjerujemo u svjedočenje vjere kroz promijenjeni način našega života.
- Mi smo pripadnici veslijanske tradicije.

- o Vjerujemo da je izvorna priroda Boga sadržana u izrazu „Bog je ljubav“ i da se na tome temelji sva teologija (Prva Ivanova poslanica 4,8).
 - o Vjerujemo da ljudi iskazuju slobodnu volju kako bi ostvarili smislen odnos s Bogom.
 - o Vjerujemo da Bog iskazuje milost i milosrđe ljudima.
 - o Vjerujemo da Božja milost ide ispred čovjeka, da ga čuva od dubljega ulaska u grijeh i vraća ga Bogu.
 - o Vjerujemo da Bog traži, spašava, otkupljuje, posvećuje, da milostivo djeluje pretvarajući osobu u Božje dijete, trajno osiguravajući pobjedu u hodu s Kristom.
 - o Vjerujemo da milost može slomiti silu grijeha u ljudskome životu i transformirati osobu iz grešnika u Božje dijete koje se svojevolumeno, srca puna ljubavi, pokorava Bogu.
 - o Svetost i posvećenje predstavljaju stvarne životne mogućnosti.
- Vjerujemo u svjedočanstvo Duha.
 - o Vjerujemo da svaka osoba može biti sigurna da joj je Bog oprostio grijeha i da krv Isusa Krista trajno pokriva grijeha iz prošlosti i svaki dan osigurava novu pobjedu.
 - o Vjerujemo u vodstvo Duha koje omogućava da osoba trajno ima Božje vodstvo pri donošenju životnih odluka. Božji duh može voditi svoju djecu kroz ispite i provjere koji omogućavaju osjećaj usmjerenosti životnoga puta.

D. Vjerujemo u četiri temeljna aspekta života u svetosti:

- Kristolikost — trajno svakodnevno transformiranje prema uzoru Isusa kroz djelovanje Duha Svetoga, uz voljno predavanje Bogu. „Ako vrijedi, dakle, koja opomena u Kristu, ako koja utjeha ljubavi, ako koje zajedništvo duha, ako što ljubazno i milosrdno srce, ispunite moju radost, da isto mislite, imajući istu ljubav, jednodušni i jednomisleni!“ (Poslanica Filipljanima 2,1-2)
- Životni stil — biti odvojen za svetu svrhu obavljanja Božjega djela u našem svijetu. „Ne molim da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od zla. Od svijeta nijesu, kao što ni ja nijesam od svijeta. Posveti ih u istini! Riječ je tvoja istina.“ (Evangelje po Ivanu 17,15-17)
- Iskušenje i mogućnost odabira — imati mogućnost ne predati se ovisnostima, tjelesnim iskušenjima, lošim navikama i izazovima, već snagom koja dolazi od Boga odabrati život u svetosti. „Neka rasvijetli oči srca vašega, da biste znali koja je nada njegova zvanja i koje je bogatstvo slave baštine njegove u svetima; i koja je izobilna veličina sile njegove prema nama koji vjerujemo po djelovanju jake sile njegove, koju je učinio u Kristu, kad ga uskrsnu od mrtvih i posadi sebi s desne strane na nebesima.“ (Poslanica Efežanima 1,18-20)
- Plod Duha — savršena Božja ljubav koja se manifestira kroz ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, blagost, vjernost i samokontrolu. „U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah; jer strah ima muku, a tko se boji, nije savršen u ljubavi.“ (Prva Ivanova poslanica 4,18)

E. Vjerujemo u *via media* — srednji put. U većini slučajeva pokušavamo izbjegavati krajnosti. Kad god je to moguće, manje se usmjeravamo na pojedine krajnosti, a više na cjelokupnu ravnotežu.

3. Predana evangelizacija

Predana evangelizacija jest način na koji odgovaramo na Isusovu ljubav i milost prema ljudima. Crkva Isusa iz Nazareta započela je svoje djelovanje strastvenom evangelizacijom koja i danas predstavlja srž njezina identiteta. Pozivajući na evangelizaciju, Phineas Bresee, prvi generalni predstojnik Crkve Isusa iz Nazareta, rekao je: „Dužni smo donijeti evanđelje svakoj osobi u istoj mjeri kao što smo ga i sami primili.“ Usmjeravamo se na to da pomognemo ljudima otkriti osobnu spasonosnu vjeru u Isusa Krista.

- A. Isus je osmislio *predanu evangelizaciju*:
- „A kad je vidio mnoštvo naroda, sažali mu se; jer su bili kao ovce bez pastira, bijedni i zapušteni. I on reče učenicima svojim: 'Žetva je velika, a poslenika je malo. Molite zato gospodara žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju!'” (Evangelje po Mateju 9,36–38)
 - Isus je rekao: „Ne govorite li vi: 'Još četiri mjeseca, i dolazi žetva?' Eto, velim vam, podignite oči svoje i promatrajte njive! One su već bijele za žetvu.” (Evangelje po Ivanu 4,35)
- B. Isus nas je ovlastio da *evangeliziramo*:
- „Tada im reče: 'Idite u sav svijet i propovijedajte evangelje svima stvorenjima!'” (Evangelje po Marku 16,15)
 - „I nastavi: 'Tako stoji pisano: Krist mora trpjeti i treći dan uskrsnuti od mrtvih. U ime njegovo ima se propovijedati pokajanje i oprostjenje grijeha svim narodima, počevši od Jeruzalema'.” (Evangelje po Luki 24,46-47)
- C. Isus je potaknuo *predanu evangelizaciju*:
- „Ovo evangelje o kraljevstvu navješćivat će se po svemu svijetu za svjedočanstvo svima narodima. Tada istom dolazi svršetak.” (Evangelje po Mateju 24,14)
 - „Tat ne dolazi, nego da krade, ubija i upropašćuje. Ja dođoh, da imaju život i obilatije imaju.” (Evangelje po Ivanu 10,10)
- D. Duh Sveti nadahnjuje i osnažuje kršćane za *predanu evangelizaciju*:
- Duh Sveti nas osposobljava kao pojedince i kao zajednicu da živimo i svjedočimo o svetosti.
 - „Nego ćete primiti jakost Duha Svetoga, kad siđe na vas i bit ćete mi onda svjedoci u Jeruzalemu i po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.” (Djela apostolska 1,8)
- E. Duh Sveti omogućava *predanu evangelizaciju*:
- Njegov je život u nama vidljiv i produktivan.
 - „A plod je Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, umjerenost; protiv ovakvih nema zakona. A koji su Kristovi, raspeli su tijelo sa strastima i požudama. Ako u duhu živimo, i hodajmo u duhu!” (Poslanica Galaćanima 5,22–25)
- F. *Predana evangelizacija* donosi nov život i novu snagu, kako pojedincima tako i Crkvi.
- „Ako je, dakle, tko u Kristu, to je on novo stvorenje, to je staro prošlo, gle, sve je novo postalo.“ (Druga poslanica Korinćanima 5,17)
 - “A Gospodin je svaki dan umnožavao broj onih koji su bili na putu spasenja.” (Djela apostolska 2,47b)
- G. *Predana evangelizacija* predstavlja izraz naše poslušnosti Isusu:
- Jedan od najuvjerljivijih dokaza transformirajuće snage evanđelja jest život apostola Pavla.
 - U jednome od svojih svjedočanstava apostol je rekao: „Dužnik sam Grcima i barbarima, mudrima i nerazumnima. Zato, što je do mene, gotov sam i vama, koji ste u Rimu, propovijedati evanđelje. Jer se ne stidim evanđelja, jer je sila Božja na spasenje svakome, koji vjeruje, ...” (Poslanica Rimljanima 1,14–16).
- H. Polazište je *Velikoga poslanja* naša strast da slijedimo Isusa (Evangelje po Mateju 28,19-20), nakon čega slijedi uvežbavanje i obuka:

- Svatko bi trebao osobno poznavati Isusa Krista.
 - Svatko bi trebao strastveno i odlučno donositi Krista drugim ljudima, pa čak i oni koji su najslabije osposobljeni odgovarajućim tehnikama ili metodama.
- I. *Predana evangelizacija* poziva nas da se oslonimo na silu Božje riječi koja nas potiče da s drugima podijelimo radosnu vijest o spasenju:
- Proučavamo Bibliju u vjeri, a potom drugima prenosimo sve što kaže Božja riječ.
 - Snaga poruke evanđelja obraća se srcima muškaraca i žena, dječaka i djevojčica, kojima je potrebno obnavljanje odnosa s Bogom.
 - Isus nam daje primjer: „Jer je Sin čovječji došao da potraži i spasi što je bilo izgubljeno” (Evanđelje po Luki 19,10) i „Kad je on jednoga dana učio narod u hramu i navješćivao vijest spasenja, ...” (Evanđelje po Luki 20,1a).
- J. *Predana evangelizacija* pokreće nas da bolje i potpunije upoznamo Krista:
- Govori o tome tko smo i određuje naš životni stil. Naša strast za životom ne nadržava našu strast za evangeliziranjem. Odlučujući se za život, odlučujemo se za evangelizaciju.
 - Potvrđuje naše znanje, kao što slijepac kojega je Isus iscijelio jednostavno svjedoči: „Jedno znam, da sam bio slijep, a sad vidim.” (Evanđelje po Ivanu 9,25)
 - Preispituje koliko smo zahvalni za povlasticu koju uživamo: „Zabadava ste dobili, zabadava dajite!” (Evanđelje po Mateju 10,8b)
- K. *Predana evangelizacija* motivira nas na učenje:
- Tijekom svojega života, živeći svoju vjeru, tražimo načine kako možemo utjecati na ljude koje poznajemo, ali i na one koje ne poznajemo.
 - Svaki Kristov sljedbenik treba biti u strastvenome odnosu s Bogom kako bi mogao lako i prirodno drugima iznositi svoje osobno svjedočanstvo.
- L. *Predana evangelizacija* nadahnjuje našu kreativnost:
- Alati — nekoliko primjera: filmovi o Isusu, evangelizacijska lopta, evangelizacijska kocka.
 - Metode — puno metoda, jedna poruka.
 - Strategije — masovna evangelizacija, prijateljska i osobna evangelizacija, rad u malim grupama, djelovanje u urbanim središtima itd.

4. Ciljano učenje

- A. Isus je potaknuo Crkvu da ciljano stvara učenike.
- „Zato idite i učinite sebi sve narode učenicima krštavajući ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, učeći ih da drže sve što sam vam zapovjedio. Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.” (Evanđelje po Mateju 28,19-20)
 - Crkva primjenjuje metodu *ciljanoga* stvaranja kristolikih učenika.
 - Kristoliki učenici su osobe koje žive u Kristu, rastu u svojoj kristolikosti i čine ono što Isus čini. Oni se odriču sebe i vole i slijede Boga svim srcem, dušom i snagom (Evanđelje po Marku 12,30; Evanđelje po Ivanu 15, Evanđelje po Luki 9).
 - *Ciljano* učenje, koje se razvija kroz međuljudske odnose, pomaže ljudima da razviju poslušnost i osobni odnos s Isusom. Kristov duh mijenja njihovu narav u kristolikost — mijenjanje osobnoga

sustava vrijednosti novoga vjernika u vrijednosti Kraljevstva i njihovo korištenje prilikom služenja drugima u njihovim domovima, crkvama i u svijetu.

B. Počinjemo na način da uvodimo pojedince u osobni odnos s Isusom Kristom.

- Putovanje vjere započinje priznanjem grijeha i primanjem oprosta po milosti kroz vjeru u Isusa Krista.
- Nova stvorenja u Kristu obnovljena su i priključuju se Božjoj obitelji.
- Obnovljeni ljudi imaju novo, izmijenjeno srce i drugačiji način života. Ljudima oko sebe svjedoče o svojem osobnom iskustvu Božje milosti.
- Posebno pažljivo negujemo nove vjernike i uključujemo ih u zajednicu vjernika, poučavajući ih od samoga početka da su spašeni, ne samo radi sebe samih već i radi onih na koje će utjecati privodeći ih Kristu. Razvit će se u vjernike koji stvaraju učenike, koji će pak poučavati druge, koji će s vremenom i sami stvarati nove učenike.
- Učeništvo podrazumijeva pomaganje drugome da još dosljednije slijedi Krista.

C. *Ciljano* razvijamo kristolike učenike izrazitim jačanjem službe propovijedanja.

- Pastori svojim propovijedima obučavaju vjernike kako će rasti i sazrijevati u vjeri u Krista.
- Propovijedi pastora utemeljene su u Bibliji i potiču vjernike da se razvijaju i da osjete duboku čežnju za poznavanjem i razumijevanjem Biblije.
- Pastori teže k tome da Božja riječ postane osnova svakoga učeništva.
- Pastori poučavaju kako proučavati Bibliju, kako razmišljati o značenju Riječi i kako stečeno znanje primijeniti u životu.
- Propovijedajući Sveto pismo, pastori tijekom godine teže Crkvi iznijeti pravu mjeru duhovne hrane.
- U svojem radu i djelovanju pastori se oslanjaju na Božjega Svetog Duha, ujedinjujući se na uravnotežen način u stvaranju kristolikih učenika.
- Isus je propovijedao mnoštvu okupljenih ljudi, ali je također pažljivo poučavao svoje najbliže učenike.
- Isus je svoje propovijedi objašnjavao pričama iz života kako bi slušateljima pomogao da ih lakše razumiju i nauče (Evangelje po Marku 4,34).

D. Potičemo okupljanja i rad u Nedjeljnoj školi, gdje učitelji odgajaju kristolike učenike i brinu se o njima.

- U nedjeljnim školama učitelji poučavaju gradivo koje stvara učenike nalik Kristu, kako u čitanju tako i u praktičnoj primjeni Svetoga pisma u životu.
- Učitelji u nedjeljnim školama osobno su zainteresirani mladim vjericima i izvan nastave odgovarati na njihova pitanja o kršćanskoj vjeri i poticati ih na rast u Božjoj milosti.
- Naš sustav nedjeljne škole okuplja polaznike od kolijevke do zrelih godina, osiguravajući cjelovit obrazovni materijal za organizirano proučavanje Biblije. „Odgoji dijete prema putu kojim ima ići, pa neće odstupiti od njega ni u starosti.“ (Mudre izreke 22,6)

E. Organiziramo male skupine za proučavanje Biblije koje potiču međusobnu odgovornost.

- Male skupine za proučavanje Biblije omogućavaju novim vjericima, ali i onima koji su već sazreli u svojoj vjeri, zajedničku i osobnu odgovornost.
- U malim skupinama razvijaju se zdravi odnosi i prijateljstva koji se postupno pretvaraju u način života.
- U grupama se nude različite teme vezane uz proučavanje Biblije i potiče se društvena interakcija koja je važna za rast u milosti.
- Male skupine učenika prerastaju u sustav podrške u zajedničkome životu, koji prelazi granice nedjeljne škole.

- F. Pomno planiranim rasporedom rada u Crkvi potičemo duhovni rast i razvoj kristolikih učenika:
- biblijski kvizovi
 - dječja služba
 - biblijske škole tijekom praznika
 - božićni i uskršnji evangelizacijski program
 - služba podrške i suosjećanja
 - služenje drugima
 - službe za muškarce, žene, osobe starije životne dobi, samce, osobe s posebnim potrebama, sportske grupe i za druge raznolike interesne skupine čiji se članovi potiču da pomažu drugima povezati se s Kristom i njegovom Crkvom.
- G. Potičemo vjernike da koriste sve moguće načine za rast i razvoj svoje osobne vjere:
- čitanje, proučavanje ili slušanje audiosnimke Biblije
 - dnevna molitva
 - slušanje kršćanske glazbe
 - čitanje kršćanske literature
 - nalaženje odgovorna partnera koji će se svakodnevno moliti za naš rast i razvoj po uzoru na Krista
 - nalaženje odgovorna partnera koji nas toliko voli da nam postavlja teška pitanja
 - razvijanje navike da redovno govorimo drugima što Bog čini u našem životu.
- H. Potičemo vjernike da nauče svakodnevno tražiti Božju prisutnost.
- Smatramo da se kršćanski život najbolje može opisati kao bliski osobni odnos s našim Gospodinom i Spasiteljem Isusom Kristom.
 - *Ciljano* stvoreni učenici najbolje se razvijaju po uzoru na Krista ako provode svoje vrijeme s njim.
 - Stoga svakodnevno slušamo Kristov glas, svakodnevno se hranimo njegovom Riječju i svaki dan uživamo u njegovu prisustvu.
 - Kristoliki učenici namjerno traže Krista i objavljuju ga drugim ljudima s kojima dolaze u dodir.
- I. Potičemo učenike da *ciljano* stvaraju nove učenike.
- Bog nas je uputio i ovlastio da stvaramo učenike (Evangelje po Mateju 28,19-20).
 - Molitvom pozivamo zrele kršćane da nas *ciljano* poučavaju i vode.
 - Molitvom pozivamo male skupine vjernika da postanu dio naše učeničke skupine.
 - Zajedno tražeci Boga, posvećujemo im svoje živote.
 - Metoda pričanja biblijskih priča u malim skupinama osigurava čvrst biblijski temelj u osposobljavanju učenika da nauče Bibliju i njezinu poruku prenesu ljudima koji ih okružuju.
 - Molitva, Božja riječ i *ciljano* pomaganje drugima u rastu po uzoru na Krista, obilježja su dinamična učeništva u Crkvi.

5. Razvoj Crkve

- A. Kršćanska je crkva počela s Isusom Kristom, koji je pokrenuo prvu vjersku zajednicu.
- Vjerska zajednica sastajala se redovno da bi slavila Boga.
 - Onda je počela rasti i umnažati se kroz nove crkve koje su iznikle tijekom prvoga misijskog putovanja Pavla i Barnabe (Djela apostolska 13-14).

- B. Pavao je započeo svoje drugo misijsko putovanje s planovima o pokretanju novih crkava, no Duh Sveti ga je poveo u drugome smjeru (Djela apostolska 16).
- Uvijek trebamo biti otvoreni za novu viziju Božjega djelovanja i pustiti da nas vodi njegov Sveti Duh.
 - Pavao je imao viziju koja nije došla od drugih ljudi ili iz ispitivanja javnoga mnijenja u zajednici. Došla je iz Božjega srca. Naša vizija pokretanja novih crkava treba izvirati iz Božjega srca.
 - Pavao je imao viziju čovjeka. To nije bila kopija, strategija, slogan, dijagram ili program, Pavlova vizija temeljila se na izgubljenome čovječanstvu. Naša vizija pokretanja novih crkava treba biti jasno usmjerena na izgubljene ljude koji trebaju odnos s Isusom Kristom.
 - Pavao je u viziji imao osobu iz Makedonije. Bila je to osoba iz odabrane zemlje, kulture, jezika i povijesti. Bog će nam dati viziju odabrane skupine ljudi ili zajednice. Trebamo prepoznati i podložiti se viziji koju nam Bog šalje.
 - Pavao je imao viziju osobe iz Makedonije koja je stajala. Ta osoba nije bila podređena Pavlu. Gledamo jedni druge u oči. Osoba kojoj idemo s porukom evanđelja vrijedna je našega poštovanja.
 - Pavao je imao viziju osobe iz Makedonije koja je stajala i pozivala: „Dodi i pomози nam!” To je vizija koja nas pokreće. Trebamo krenuti u svoj grad, susjedstvo, obitelj, zajednicu. Trebamo donositi Krista u naš svijet.
- C. Dok se postupno otkrивao Božji plan razvoja Crkve, Božja vizija koju je imao Pavao zahtijevala je trajno Božje vodstvo.
- Ispostavilo se da je čovjek iz Makedonije zapravo žena. Lidija iz Filipa bila je najotvorenija osoba za prihvaćanje ove vizije.
 - Pavao je među ženama koje su molile na obali rijeke pronašao najsusretljivije slušatelje.
 - Pavao je svoj rad započeo u privatnoj kući. Nije čekao priliku da javno progovori u židovskoj sinagogi, kao što se to dogodilo u prethodnome poglavlju.
 - Lidija, trgovkinja skupim ljubičastim tkaninama, vodila je ovu kućnu crkvu.
 - Strategija za *razvoj Crkve* ne mora nužno podrazumijevati ranije upotrijebljene obrasce.
- D. Pokretanje novih crkava zahtijeva velike žrtve.
- Pavao i Sila su zbog svoje službe završili u zatvoru. Dragovoljno su se žrtvovali. Dok su trpjeli za Boga, slavili su ga pjesmom (Djela apostolska 16,25).
 - I danas sljedbenici Isusa Krista plaćaju istu cijenu za pokretanje novih crkava. Da bi se pokrenule nove crkve, potrebno je mnogo sati molitve, suza, novca, teškoga rada i truda, ponekad i krvi.
 - Unatoč osobnim problemima s kojima su se Pavao i Sila morali suočiti, iz događaja sa zatvorskim čuvarom u Filipima izrasla je nova kućna crkva.
- E. Trebamo živjeti u Božjoj prisutnosti kako bismo bili svjesni djelovanja Duha Svetoga, unatoč životnim okolnostima.
- Pavao i Sila nisu smatrali batine i noć provedenu u zatvoru svojim osobnim gubitkom. Osjetili su da im Božji duh daje pobjedu unatoč teškim okolnostima.
 - Znali su da ih vodi i čuva Božji duh, znali su da će se osobno pobrinuti za njih.
 - Potres koji je pogodio zatvor u Filipima podsjeća nas na to da je Bog još uvijek uključen u takve i slične situacije (Djela apostolska 16,25-26). On nas ne zaboravlja ni u najtežim trenucima naše službe.
 - Kad se pokorimo Bogu i izvršavamo njegovu volju, Bog djeluje u pravo vrijeme svojom veličanstvenom silom. Iako se zlo suprotstavlja napredovanju Božjega kraljevstva, Bog ipak ima posljednju riječ.
 - Ne gradimo i ne razvijamo sami Božje kraljevstvo. Bog gradi svoje kraljevstvo.

F. Strategije razvoja Crkve promijenile su se tijekom crkvene povijesti.

- Tijekom 400 godina crkvene povijesti nije bila izgrađena ni jedna crkvena građevina.
- Koncept posvećenih crkvenih građevina, crkvene imovine i plaćenih pastora u punovremenoj crkvenoj službi nastao je znatno kasnije.
- U Crkvi Isusa iz Nazareta definicija Crkve jest: bilo koja skupina ljudi koja se redovno sastaje na dogovorenom mjestu u dogovoreno vrijeme, pod vodstvom osobe koju svi prepoznaju kao voditelja, i čiji je rad u skladu s porukom i misijom Crkve Isusa iz Nazareta, može se smatrati Crkvom i uključiti u opće i regionalne crkvene statističke podatke (Odbor generalnih predstojnika). Drugim riječima, Crkva je skupina vjernika, a ne zgrada ili posjed.
- Crkva vođena Duhom Svetim izražava svoje postojanje na nove načine.
- Svaku se crkvu potiče da pokrene novu crkvu.
- Takve mlade crkve sastaju se u domovima članova ili na drugim pogodnim mjestima.
- Svaki pastor igra ulogu mentora odabranome mlađem pastoru koji se osposobljava za punovremenu službu.
- Takav model rada omogućava da se i bez financijskih sredstava pokrene nova crkva. Laici također mogu odgovoriti na Božji poziv i pomoći u pokretanju nove crkve.
- Takav model omogućava Bogu da razvija svoju Crkvu na novim mjestima širom svijeta. Treba mu samo otvoreno srce u koje će usaditi viziju i koje će odgovoriti na Božji poziv i vodstvo.

G. Svrha razvoja Crkve jest okupljanje novih sljedbenika Isusa Krista.

- Isus je rekao: „I drugim gradovima moram navijestiti radosnu vijest o kraljevstvu Božjem; jer sam za to poslan.“ (Evangelje po Luki 4,43).
- Mi smo poslanici Božjega kraljevstva koji posvećuju svoje živote *razvoju Crkve*.
- Naši naponi nemaju isključivu svrhu održavanja organizacije.
- Želimo da što više ljudi dobije spasonosno znanje o Kristu.
- Takve nove vjernike želimo poučavati i oblikovati prema uzoru na Krista.
- Isus je rekao: „Eto, velim vam, podignite oči svoje i promatrajte njive! One su već bijele za žetvu.“ (Evangelje po Ivanu 4,35b)

6. Vođenje kroz transformaciju

A. Želimo da se voditelji naših crkava razvijaju u kristolike osobe. Isus je naš uzor. Stoga, *onaj koji vodi kroz transformaciju jest kristoliki voditelj*.

B. *Oni koji druge vode kroz transformaciju su ponizni i skromni.*

- Oni slijede Isusa Krista koji se pokorio volji Oca (Poslanica Filipljanima 2,5-8).
- Oni potpuno ovise o Bogu koji odgovara na njihove molitve i ispunjava njihove potrebe (Evangelje po Ivanu 15,7).
- Oni se pokoravaju autoritetu drugih i sebe smatraju podređenima (Poslanica Efežanima 5,21).

C. *Oni koji druge vode kroz transformaciju su sluge.*

- Oni slijede primjer Isusa Krista koji nije došao da bi mu se služilo, već da služi drugima (Evangelje po Marku 10,45; Evangelje po Mateju 20,28).
- Oni su vođeni Duhom i imaju stav služenja drugima (Poslanica Filipljanima 2).

D. *Oni koji druge vode kroz transformaciju su vizionari.*

- ”Bez objave razuzdava se narod.” (Mudre izreke 29,18a)

- “I Gospod mi dade ovo za odgovor: ’Napiši viđenje i iznesi ga na ploče, da se može lako čitati!’” (Habakuk 2,2)
 - Isus nam je dao viziju Božjega kraljevstva. Istu viziju i mi trebamo prenositi drugima tako da je mogu jasno razumjeti.
 - Vizionarski duh jest ono po čemu se razlikuju vođe i sljedbenici. Vođe vizionari traže Božju viziju za Crkvu i zajednice te je prenose drugima.
- E. *Oni koji druge vode kroz transformaciju razmišljaju strateški.*
- Imaju sposobnost pretvoriti viziju o razvoju zajednice u instrument Božjega kraljevstva.
 - Oni razumiju okolnosti našega vremena i nalaze biblijske odgovore, kao što su to radili i Isakarovi sinovi (Prva knjiga Ijetopisa 12,32).
 - Oni unaprijed vide duše koje treba pridobiti za Božje kraljevstvo.
 - Oni prenose viziju u konkretnu akciju koja potiče vjernike da sudjeluju u „žetvi“.
 - Oni imaju sposobnost prenijeti viziju i misiju u jednostavne, no učinkovite planove Božjega kraljevstva (Evandjelje po Luki 14,28-30).
- F. *Oni koji druge vode kroz transformaciju potiču izgradnju grupa i grupni rad.*
- Isus je naš uzor. Umjesto da je sve napravio sam, izgradio je radnu skupinu i potaknuo je na djelovanje (Evandjelje po Mateju 10).
 - Isusovi su učenici bili obični ljudi, no oni su promijenili svijet (Djela apostolska 17,6).
 - *Oni koji vode kroz transformaciju* izgrađuju timove koji okupljaju sve članove crkve u radu za Božje kraljevstvo.
- G. *Oni koji druge vode kroz transformaciju su suosjećajni i puni samopouzdanja.*
- Kad je Isus potaknuo svoje učenike na evangelizaciju, rekao im je da budu „mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi” (Evandjelje po Mateju 10,16).
 - *Oni koji vode kroz transformaciju* trebaju znati kako u svetosti održati ravnotežu između milosti i zakona, pravde i milosrđa.
 - Oni moraju donositi mudre odluke i održati ih na primjeren način.
 - Međutim, njihove odluke također trebaju biti donesene u milosrđu.
 - Trebaju govoriti istinu, ali u ljubavi (Poslanica Efežanima 4,15).
- H. *Oni koji druge vode kroz transformaciju komuniciraju jasno i jednostavno.*
- Tijekom svoje zemaljske službe Isus je često govorio: „Tko ima uši, neka čuje!” (Evandjelje po Mateju 13,43). Isus je, naime, želio da ga njegovi sljedbenici slušaju pažljivo i dosljedno.
 - Oni koji vode kroz transformaciju trebaju pokušati govoriti istom jednostavnošću i točnošću kao što je govorio Isus Krist.
 - *Oni koji vode kroz transformaciju* razumiju važnost jasne, konzistentne i zanimljive poruke: „Jer ako truba dadne nejasan glas, tko će se spremirati na boj?” (Prva poslanica Korinćanima 14,8)
- I. *Oni koji druge vode kroz transformaciju potiču i osposobljavaju druge da podignu sljedeći naraštaj onih koji ljude vode u kraljevstvo.*
- Jošuin stil vodstva nije podigao novi naraštaj vođa. On je vodio samo svoj naraštaj (Suci 2,10).
 - *Oni koji druge vode u transformaciju* ne grade carstva za sebe, već osposobljavaju sadašnje i buduće naraštaje.

- Oni prepoznaju, osposobljavaju i razvijaju mentore koji opremaju, osnažuju i šalju vođe za izgradnju Božjega kraljevstva.
- Nema uspješna vodstva bez nasljednika. „I što si čuo od mene po mnogim svjedocima, to predaj vjernim ljudima, koji će biti sposobni i druge naučiti!” (Druga poslanica Timoteju 2,2)

7. Praktično milosrđe

A. *Praktično milosrđe* otkriva Božje srce puno ljubavi.

- Najvrjedniji je dar Božje ljubavi i suosjećanja to što je poslao svojega Sina u svijet i dopustio da umre za spas čovječanstva.
- Evanđelje po Ivanu 3,16-17 govori nam da je Bog zbog svoje velike ljubavi dao svojega Sina da bismo mi imali vječni život. Na sličan način, Prva Ivanova poslanica 3,16-17 govori nam da se Božja ljubav prema čovječanstvu izražava autentičnim suosjećanjem vjernika prema Božjemu stvorenju.
- Isusov život, služba, smrt i uskrsnuće pokazuju Onoga koji djeluje u ljubavi za sve ljude i za cijeli svijet (Evanđelje po Mateju 9,36).

B. *Praktično milosrđe* uvijek se izražava u ime Isusa.

- Isus je naš uzor u iskazivanju milosrđa. U evanđeljima je Isus bio duboko, osobno dirnut patnjom čovječanstva.
- Isus je snažno suosjećao i brinuo se za siromašne, izgubljene, bolesne, obespravljene i druge ranjive društvene skupine.
- Isus, potpuno Bog i potpuno čovjek, daje nam uzor kako trebamo živjeti i voljeti.
- Svako djelo služenja, velikodušnosti i milosrđa radimo u Isusovo ime. Trudimo se drugima pokazati i otkriti Isusovu ljubav (Evanđelje po Mateju 10,42).

C. *Praktično milosrđe* poštuje dignitet svake osobe.

- Božji ljudi nude nadu, ljubav i pomoć u Isusovo ime, poštuju svaku osobu kao Božje stvorenje, stvoreno na Božju sliku.
- Suosjećanje ne treba imati ni jedan drugi motiv izuzev širenja Božje ljubavi u Kristu.

D. *Praktično je milosrđe* prirodna karakteristika istinskih vjernika.

- Crkva je pozvana da utjelovi Božje suosjećanje i ljubav prema svijetu.
- Djelo milosrđa nikad ne predstavlja samo ljudski trud ili društveni aktivizam.
- Kao Kristovo tijelo, naš poziv na milosrđe oblikovan je primjerom Isusova života. Vođen je Duhom Svetim, a zahvaća sva područja ljudskoga života.
- Duh Sveti transformira srca vjernika koji se zauzvrat trude tu promjenu donijeti u fizičku, društvenu i duhovnu sferu svijeta.
- Milosrđe je integralni i djelatni dio života i rada svake vjerske zajednice.

E. *Praktično milosrđe* predstavlja naše veselijansko određenje cjelovita služenja.

- Poslani od Boga Oca, osnaženi Duhom Svetim, odlazimo u svijet kako bismo pokazali da volimo Boga i da mu služimo.
- Vjerujemo da Otac djeluje silom Duha Svetoga na život svakoga pojedinca. Pozvani smo da svoja nastojanja uskladimo s njegovim radom.
- Istinska evangelizacija donosi poziv i predanost da se sudjeluje u životima ljudi koji nas okružuju.

- U Isusovo ime, prilazimo onima koji pate i trpe. Osobama u potrebi, društveno ranjivima i obespravljenima želimo donijeti ozdravljenje, nadu, mir i ljubav.
- Međusobno nas okuplja prijateljstvo i zajedništvo u ljubavi, što se ogleda i u našem društvenom ustrojstvu, koje također predstavlja način kako Bog gradi i razvija Kristvo tijelo.

F. *Praktično je milosrđe* izraz naše predanosti Božjoj službi otkupljenja izgubljenoga svijeta.

- Trudimo se vidjeti, čuti i odgovoriti na potrebe ranjenoga čovječanstva, na isti način kako to čini Bog.
- Trudimo se ulagati sva naša raspoloživa sredstva u ublažavanje ljudske patnje i otkrivanje Božjega plana obnove, postizanja cjelovitosti, spasenja i mira u svijetu i za svijet.
- U Isusovo ime, trudimo se popraviti društvena uređenja koja stvaraju nepravdu i doprinose tlačenju naroda te donose zlo u naš svijet.
- Nastojimo, u svemu što činimo, pridonijeti ostvarenju Božje misije. Želimo donijeti slavu Bogu (Mihej 6,8).

VESLIJANSKA TEOLOGIJA

Čudo transformirajuće milosti

„Milost koja je veća od svih naših grijeha.“ Kakva predivna misao! A to predstavlja samo prvi redak himne.

Bog se utjelovio kroz Isusa i odlučno djelovao s ciljem pomirenja svijeta sa sobom (Evangelje po Ivanu 3,15-16; Poslanica Rimljanima 1,1-16). Dok smo još bili grešnici, Bog je dao vlastita Sina „kao žrtvu za otkupljenje grijeha“ (Poslanica Rimljanima 3,25). Gospodar svega što postoji preuzeo je na sebe grijeh cijeloga svijeta i tako svima omogućio spasenje!

Božja pravednost — čin spasenja — u cijelosti se otkriva u Isusu Kristu (Poslanica Rimljanima 3,21). Da se to nije dogodilo, cijelo bi čovječanstvo bilo nepovratno otuđeno od Boga (Poslanica Efežanima 1:5-2:10). Sada su pobijedene sve sile koje nas pokušavaju odvojiti od Boga (Poslanica Kološanima 2,15). Oslobođeni smo (Poslanica Rimljanima 8,2) kroz vjeru u Isusa Krista (Poslanica Rimljanima 3,22)!

Novi zavjet predstavlja kontinuiranu himnu slavljenja Boga koji na nas izljevava obilje svojega bogatstva i blagoslova (Poslanica Efežanima 1,6-10). Bog se potpuno utjelovio u Kristu, a oni koji primaju Krista dobivaju ga u cijelosti (Poslanica Kološanima 2,8-15). Nakon što je istražio sve dobrobiti koje proizlaze iz Božje milosti, Pavao je uzviknuo: „O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega!“ (Poslanica Rimljanima 11,33). Neke su od tih dobrobiti oprost grijeha, Duh koji živi u nama, transformacija po uzoru na Krista, vječni život, mir s Bogom, posvećenje, zajedništvo Crkve i nada u Božji povratak.

Kada je Isus govorio, ono što su mnogi ljudi čuli za njih je doista i bila „dobra vijest“, poruka da Bog oprašta grijeha bez ikakve naknade. Čak su se i omrznuti skupljač poreza ili žena uhvaćena u preljubu, nakon što su čuli poruku o Božjoj ljubavi, mogli pokajati, njihovi su grijesi mogli biti oprosteni, a oni su mogli primiti vječni život. Bog drage volje daje sebe onima koji shvate da sami ne mogu učiniti ništa čime bi zaslužili njegovu naklonost (Evangelje po Luki 15).

Puno prije nego što smo toga postali svjesni, Duh Sveti je bio na djelu, pokušavajući nas odvesti do spasenja. Psalmist kaže da ne postoji mjesto gdje se ne čuje Božji glas (Psalam 19,3). Pavao nam govori da sve što je stvoreno u svakome trenutku duguje svoje postojanje Kristu (Poslanica Kološanima 1,15-17). Ivan izjavljuje da Krist prosvjetljuje svakoga (Evangelje po Ivanu 1,9).

Na način koji se može objasniti jedino Božjom kreativnošću i vjernošću, Duh Sveti djeluje u životima pojedinaca i kroz povijest ljudskoga društva, otvarajući putove za širenje evanđelja. On prije objavljivanja evanđelja priprema ljude da čuju i s nadom prime Radosnu vijest.

Svi kršćani mogu prepoznati obrazac prema kojem ih je Duh Sveti doveo do kršćanskoga otkupljenja. Tu pripremu fazu Božje milosti nazivamo prethodna milost ili milost koja prethodi konkretnome Božjem djelovanju.

Bog je za nas. Sve što je Bog postigao kroz svojega Sina i dalje nam je dostupno kroz Duha Svetoga. Sve što je stvoreno uživa u dobrobitima spasenja koje je Otac omogućio kroz svojega Sina (Poslanica Rimljanima 8,19-25).

Opravdanje je naziv konkretnoga djela milosti kojim je Bog oprostio grijehe i pomirio grešnike sa sobom. Opravdanje je posljedica Božje milosti i dolazi u život grešnika isključivo kroz njegovu osobnu vjeru.

Opravdanje predstavlja samo jednu dimenziju Božjega spasonosnog djelovanja. Druga je u tome da Duh Sveti živi u grešniku koji se pokajao dajući mu Božji život. On ili ona ponovno su rođeni, obnovljeni Božjim Duhom. Ovu novu realizaciju duhovnoga života Novi zavjet naziva novo stvorenje, novo rođenje, rođenje odozgo, vječni život, ulazak u Božje kraljevstvo, hod kroz novi život, život u Duhu.

Kako god to nazivali, čudom božanske milosti Duh Sveti živi u svakome kršćaninu i transformira ga po uzoru na Krista. Tamo gdje je nekad bila smrt, sad je život, mir s Bogom gdje je nekad bio rat, a nada je zamijenila očaj. Novi zavjet objavljuje: „Ako je, dakle, tko u Kristu, to je on novo stvorenje, to je staro prošlo, gle, sve je novo postalo. Ali je sve od Boga, ...” (Druga poslanica Korinćanima 5,17-18a).

Novi zavjet govori o kršćanima kao osobama koje su „u Kristu“ i u kojima je Krist. Kršćani su pomireni s Bogom zato što su svojom vjerom „u Kristu“ (Poslanica Rimljanima 8,1), u onome koji pomiruje pokajnika s Ocem.

Ali Novi zavjet također govori o Kristu u nama kao „nadi slave“ (Poslanica Kološanima 1,27). Kroz Duha Svetoga uskrli Krist usađuje vjernicima svoj život. On živi u njima i u njima njeguje plodove Duha (Poslanica Galaćanima 5,22-23).

Ali mnogi se opravdano pitaju kakav to duhovni život mogu očekivati kao kršćani. Zar neće stare grešne navike prevladati i u njihovu novom životu? Ili Božji Duh u nama, unatoč svemu, ipak nudi neki bolji život? Novi zavjet na takva pitanja odgovora: „Jer je veći, koji je u vama, negoli koji je u svijetu.” (Prva Ivanova poslanica 4,4).

Ista sila koja je podigla Isusa Krista iz mrtvih — koja ga čini pobjednikom nad smrću, nad paklom, nad grijehom i grobom — sada djeluje u nama kroz Duha Svetoga (Poslanica Efežanima 1,19)! Nekad su nad nama vladali stari zakon grijeha i smrti. Ali sada „zakon Duha, koji daje život u Kristu Isusu, oslobodio me je od zakona grijeha i smrti“ (Poslanica Rimljanima 8,2).

Radosna spoznaja za sve kršćane jest to da će biti ispunjeni Duhom Svetim i da žive po Duhu, a ne više po tijelu (Poslanica Rimljanima 8,1-8). Jeste li osobno u svojem životu iskusili čudo transformirajuće Božje milosti?

“The Miracle of Transforming Grace” (Čudo transformirajuće milosti, op. prev.) je esej preuzet iz *The Reflecting God Study Bible*® 2000 u izdanju The Zondervan Corporation i iz knjige eseja izdavača Beacon Hill Press, Kansas City-SAD. Korišteno s dozvolom izdavača. Sva prava pridržana.

TEMELJNA NAČELA VJERE

Članak 1 Trojinstvo Boga

Vjerujemo u jednoga Boga koji je vječan i bezgraničan. On je stvoritelj i vladar svemira. On sve održava. Bog je svet u svakome dijelu svojega bića. On je sveta svjetlost i sveta ljubav. Bog je trojedino biće, što znači da nam se otkriva kao Otac, Sin i Duh Sveti.

Knjiga Postanka 1; Levitski zakonik 19,2; Ponovljeni zakon 6,4-5; Izaija 5,16; 6,1-7; 40,18-31; Evanđelje po Mateju 3,16-17; 28,19-20; Evanđelje po Ivanu 14,6-27; 1. poslanica Korinćanima 8,6; 2. poslanica Korinćanima 13,14; Poslanica Galaćanima 4,4-6; Poslanica Efežanima 2,13-18; 1. Ivanova poslanica 1,5; 4,8

Članak 2 Isus Krist

Vjerujemo u Isusa Krista, drugu osobu trojednoga Boga, koji je uvijek jedno s Ocem. Postao je čovjekom kroz Duha Svetoga. Rođen je od Djevice Marije. Isus nije čovjek koji je postao Bog ni Bog koji se pojavio kao čovjek. Umjesto toga, on je potpuno Bog i potpuno čovjek. Njegove dvije prirode spojene su u jednu. On je Bog-čovjek.

Vjerujemo da je Isus Krist umro za naše grijehе i da je uskrsnuo od mrtvih sa savršenim ljudskim tijelom. Uzišao je na nebo i sada ondje posreduje za nas.

Evanđelje po Mateju 1,20-25; 16,15-16; Evanđelje po Luki 1,26-35; Evanđelje po Ivanu 1,1-18; Djela apostolska 2,22-36; Poslanica Rimljanima 8,3, 32-34; Poslanica Galaćanima 4,4-5; Poslanica Filipljanima 2,5-11; Poslanica Kološanima 1,12-22; 1. poslanica Timoteju 6,14-16; Poslanica Hebrejima 1,1-5; 7,22-28; 9,24-28; 1. Ivanova poslanica 1,1-3; 4,2-3, 15

Članak 3 Duh Sveti

Vjerujemo u Duha Svetoga, treću osobu trojednoga Boga, koja trajno djeluje u Kristovoj Crkvi. On svijetu svjedoči o grijehu i daje nov život onima koji se pokaju i povjeruju. On posvećuje vjernike i vodi ih do cjelovite istine koja je u Isusu.

Evanđelje po Ivanu 7,39; 14,15-18, 26; 16,7-15; Djela apostolska 2,33; 15,8-9; Poslanica Rimljanima 8,1-27; Poslanica Galaćanima 3,1-14; 4,6; Poslanica Efežanima 3,14-21; 1. poslanica Solunjanima 4,7-8; 2. poslanica Solunjanima 2,13; 1. Petrova poslanica 1,2; 1. Ivanova poslanica 3,24; 4,13

Članak 4 Sveto pismo

Vjerujemo da je Biblija u cijelosti nadahnutu Duhom Svetim. 66 knjiga Staroga i Novoga zavjeta kazuju nam sve što moramo znati da bismo postigli svoje spasenje. Sva naša vjerska načela trebaju biti temeljena na Bibliji.

Evanđelje po Luki 24,44-47; Evanđelje po Ivanu 10,35; 1. poslanica Korinćanima 15,3-4; 2. poslanica Timoteju 3,15-17; 1. Petrova poslanica 1,10-12; 2. Petrova poslanica 1,20-21

Članak 5 Grijeh

Vjerujemo da je grijeh došao na svijet u trenutku kada su naši praroditelji Adam i Eva odbili poslušati Boga. Njihov je grijeh donio smrt. Vjerujemo u dvije vrste grijeha: izvorni grijeh i osobni grijeh.

Vjerujemo da su, kao rezultat grijeha naših praroditelja, svi ljudi rođeni s izvorno pokvarenom prirodom. Ta grešna priroda odvaja nas od izvornoga stanja pravednosti koje je postojalo u vrijeme kada je Bog stvorio Adama i Evu. Duhovno smo mrtvi i trajno skloni zlu. Vjerujemo da grešna priroda ostaje u srcu kršćanina sve dok se potpuno ne očisti krštenjem u Duhu Svetome.

Izvorni se grijeh razlikuje od griješnja. Griješnje je unutrašnja sklonost koja nas potiče da činimo grešna djela. Ljudi se smatraju odgovornima za izvorni grijeh sve dok zanemaruju ili odbijaju Božje otkupljenje.

Osobni je grijeh namjerno kršenje neke od Božjih zapovijedi. Samo onaj tko je moralno sposoban shvatiti svoje djelovanje sposoban je i počiniti osobni grijeh. Grijesi nisu isto što i pogreške, neuspjesi, propusti, slabosti ili ostale nenamjerne mane, koje su rezultat naše iskvarene ljudske prirode. Međutim, stavovi i reakcije koji su suprotni Duhu Svetome predstavljaju grijeh. Nazivamo ih grijesima duha. Osobni je grijeh zapravo kršenje zakona ljubavi i odsustvo vjere u Isusa Krista.

Izvorni grijeh: Knjiga Postanka 3; 6,5; Job 15,14; Psalam 51,5; Jeremija 17,9-10; Evanđelje po Marku 7,21-23; Poslanica Rimljanima 1,18-25; 5,12-14; 7,1-8,9; 1. poslanica Korinćanima 3,1-4; Poslanica Galaćanima 5,16-25; 1. Ivanova poslanica 1,7-8,

Osobni grijeh: Evanđelje po Mateju 22,36-40 (i 1. Ivanova poslanica 3,4); Evanđelje po Ivanu 8,34-36; 16,8-9; Poslanica Rimljanima 3,23; 6,15-23; 8,18-24; 14,23; 1. Ivanova poslanica 1,9-2,4; 3,7-10

Članak 6 Iskupljenje

Vjerujemo da je Isus Krist patio, prolio svoju krv i umro na križu da bi potpuno i bez ostatka isplatio sve naše grijeha. To se naziva naše "iskupljenje". Ono je jedini temelj našega spasenja. Isus je umro za sve ljude. On je također predvidio spasenje za malu djecu i za one koji nisu u stanju samostalno donositi odluke. Svi se ostali prvo moraju pokajati i povjerovati da bi bili spašeni.

Izaija 53,5-6, 11; Evanđelje po Marku 10,45; Evanđelje po Luki 24,46-48; Evanđelje po Ivanu 1,29; 3,14-17; Djela apostolska 4,10-12; Poslanica Rimljanima 3,21-26; 4,17-25; 5,6-21; 1. poslanica Korinćanima 6,20; 2. poslanica Korinćanima 5,14-21; Poslanica Galaćanima 1,3-4; 3,13-14; Poslanica Kološanima 1,19-23; 1. poslanica Timoteju 2,3-6; Poslanica Titu 2,11-14; Poslanica Hebrejima 2,9; 9,11-14; 13,12; 1. Petrova poslanica 1,18- 21; 2,19-25; 1. Ivanova poslanica 2,1-2

Članak 7 Milost

Vjerujemo da je svatko stvoren na Božju sliku. Dio značenja ove tvrdnje odnosi se na to da ljudska bića imaju sposobnost izabrati između dobra i zla. To se naziva njihova "moralna odgovornost". Zbog grijeha Adama i Eve svi su ljudi rođeni s grešnom prirodom i ne mogu se sami od sebe okrenuti Bogu ili činiti dobra djela da bi se spasili. Vjerujemo da je Božja milost, kroz Isusa Krista, slobodna i dana svim ljudima. Milost svakome omogućava da se okrene od grijeha k pravednosti, da vjeruje u Isusa za pomilovanje i očišćenje od grijeha i da živi na način koji je Bogu ugodan i primjeren.

Vjerujemo da je onima koji su spašeni i posvećeni moguće iznova se okrenuti grijehu i odbaciti vjeru. Oni će biti beznadno i vječno izgubljeni, osim ako se pokaju za svoje grijehе.

Slika Boga i moralne odgovornosti: Knjiga Postanka 1,26-27; 2,16-17; Ponovljeni zakon 28,1-2; 30,19; Jošua 24,15; Psalam 8,3-5; Izaija 1,8-10; Jeremija 31,29-30; Ezekiel 18,1-4; Mihej 6,8; Poslanica Rimljanima 1,19-20; 2,1-16; 14,7-12; Poslanica Galaćanima 6,7-8

Prirodna nesposobnost: Job 14,4; 15,14; Psalmi 14,1-4; 51,5; Evanđelje po Ivanu 3,6a; Poslanica Rimljanima 3,10-12; 5,12-14, 20a; 7:14-25

Slobodna milost i djela vjere: Ezekiel 18,25-26; Evanđelje po Ivanu 1,12-13; 3,6b; Djela apostolska 5,31; Poslanica Rimljanima 5,6-8, 18; 6,15-16, 23; 10,6-8; 11,22; 1. poslanica Korinćanima 2,9-14; 10,1-12; 2. poslanica Korinćanima 5,18-19; Poslanica Galaćanima 5,6; Poslanica Efežanima 2,8-10; Poslanica Filipljanima 2,12-13; Poslanica Kološanima 1,21-23; 2.

poslanica Timoteju 4,10a; Poslanica Titu 2,11-14; Poslanica Hebrejima 2,1-3; 3,12-15; 6,4-6; 10,26-31; Jakovljeva poslanica 2,18-22; 2. Petrova poslanica 1,10-11; 2,20-22

Članak 8 Pokajanje

Vjerujemo da je za spasenje potrebno pokajanje. Pokajanje je iskrena i temeljita promjena osobnoga mišljenja o grijehu. Uključuje osjećaj osobne krivnje i dobrovoljno odustajanje od grijehа. Potrebno je zato što smo svi grešnici, a to je vidljivo u našem djelovanju i motivima koji nas pokreću. Duh Sveti milostivo pomaže svakome tko se želi pokajati i primiti Božju milost. Takav će primiti pomilovanje i duhovni život.

2. poslanica Korinćanima 7,14; Psalmi 32,5-6; 51,1-17; Izaija 55,6-7; Jeremija 3,12-14; Ezekiel 18,30-32; 33,14-16; Evanđelje po Marku 1,14-15; Evanđelje po Luki 3,1-14; 13,1-5; 18,9-14; Djela apostolska 2,38; 3,19; 5,31; 17,30-31; 26,16-18; Poslanica Rimljanima 2, 4; 2. poslanica Korinćanima 7,8-11; 1. poslanica Solunjanima 1,9; 2. Petrova poslanica 3,9

Članak 9 Opravdanje, obnova i prihvaćanje

Opravdanje. Vjerujemo da su svi koji vjeruju u Isusa Krista i prihvaćaju ga kao Gospodina i Spasitelja opravdani. To znači da im Bog uvijek oprašta krivicu i oslobađa ih kazne za grijeh. Prihvaća ih kao pravednike.

Obnova. Vjerujemo da Bog uvijek obnavlja one koji se pokaju i prihvate Isusa kao Gospodina i Spasitelja. Daje im novi duhovni život i novu moralnu narav (savjest). To se zove “novo rođenje”. Takav nov život jest život vjere, ljubavi i poslušnosti Bogu.

Prihvaćanje. Vjerujemo da Bog uvijek opravdava i obnavlja nove vjernike prihvaćajući ih u Božju obitelj.

Ove tri stvari – opravdanje, obnavljanje i prihvaćanje – događaju se u isto vrijeme. Ovisе o pokajanju i vjeri u Krista. Duh Sveti nam je svjedok da je Bog sve to izvršio.

Evanđelje po Luki 18,14; Evanđelje po Ivanu 1,12-13; 3,3-8; 5,24; Djela apostolska 13,39; Poslanica Rimljanima 1,17; 3,21-26, 28; 4,5-9, 17-25; 5,1, 16-19; 6,4; 7,6; 8,1, 15-17; 1. poslanica Korinćanima 1,30; 6,11; 2. poslanica Korinćanima 5,17-21;

Poslanica Galaćanima 2,16-21; 3,1-14, 26; 4,4-7; Poslanica Efežanima 1,6-7; 2,1, 4-5; Poslanica Filipljanima 3,3-9;

Poslanica Kološanima 2,13; Poslanica Titu 3,4-7; 1. Petrova poslanica 1,23; 1. Ivanova poslanica 1,9; 3,1-2, 9; 4,7; 5,1, 9-13, 18

Članak 10 Kršćanska svetost i potpuno posvećenje

Vjerujemo da je posvećenje način na koji Bog djeluje mijenjajući vjernike da postanu sve više nalik Kristu. Tijekom vremena Božja se milost ispunjava uz pomoć Duha Svetoga. Sve počinje obnovom, koja se događa u

isto vrijeme kad i opravdanje. To se naziva “početno posvećenje”. Proces se nastavlja u smjeru cjelovitoga posvećivanja i djelovanja Duha Svetoga sve do potpunoga usavršavanja vjernika. Završava slavom, kada predstavljamo cjelovitu sliku Sina.

Vjerujemo da nakon obnove slijedi Božje djelovanje kojim vjernici bivaju oslobođeni izvornoga grijeha i dovedeni u stanje potpune predanosti i svete poslušnosti Bogu. To je usavršeni oblik ljubavi koji nazivamo “potpuno posvećenje”.

Potpuno se posvećenje ispunjava krštenjem u Duhu Svetome. Ono također predstavlja ispunjenje Duhom Svetim. Sadržava dva iskustva: čišćenje srca od svakoga grijeha i trajnu prisutnost Duha Svetoga koja vjerniku omogućava da dostojno služi Bogu i živi pobožan život.

Potpuno je posvećenje moguće zbog Isusove smrti. Događa se trenutno, uz pomoć milosti i kroz vjeru. Prethodi mu potpuna predanost vjernika Bogu, koja se još naziva “cjelovito predanje”. Duh Sveti svjedoči našem duhu da je očistio i ispunio naša srca.

Ovo je iskustvo poznato pod različitim nazivima i ispoljava se kroz različite doživljaje, kao što su kršćanska savršenost, savršena ljubav, čistoća srca, krštenje Duhom Svetim, ispunjenje Duhom Svetim, punina blagoslova i kršćanska svetost.

Vjerujemo da postoji jasna razlika između čistoga srca i zreloga ljudskog karaktera. Čisto srce događa se trenutno i proizlazi iz potpunoga posvećenja, dok je zreo karakter posljedica dužega procesa duhovnoga rasta čovjeka.

Vjerujemo da osoba koja je potpuno posvećena posjeduje pobožnu želju da raste u milosti kao Kristov učenik. Rast se ne događa sam od sebe, već treba biti pažljivo vođen kroz primjenu odabranih duhovnih disciplina i usmjeren na razvijanje kristolikoga karaktera i osobnosti. Oni koji se ne trude oko svojega duhovnog rasta izlažu se opasnosti da pokvare svoje svjedočanstvo, a Božja milost u njihovim životima može biti obezvrijeđena, čak i izgubljena.

Sudjelujući u djelima milosti, kao što su zajedništvo, duhovne discipline i sakramenti Crkve, vjernici rastu u milosti i odanosti Bogu i bližnjemu.

Jeremija 31,31-34; Ezekiel 36,25-27; Malahija 3,2-3; Evanđelje po Mateju 3,11-12; Evanđelje po Luki 3,16-17; Evanđelje po Ivanu 7,37-39; 14,15-23; 17,6-20; Djela apostolska 1,5; 2,1-4; 15,8-9; Poslanica Rimljanima 6,11-13, 19; 8,1-4, 8-14; 12,1-2; 2. poslanica Korinćanima 6,14-7,1; Poslanica Galaćanima 2,20; 5,16-25; Poslanica Efežanima 3,14-21; 5,17-18, 25-27; Poslanica Filipljanima 3,10-15; Poslanica Kološanima 3,1-17; 1. poslanica Solunjanima 5,3-24; Poslanica Hebrejima 4,9-11; 10,10-17; 12,1-2; 13,12; 1. Ivanova poslanica 1,7, 9
“Kršćanska savršenost,” “savršena ljubav”: Ponovljeni zakon 30,6; Evanđelje po Mateju 5,43-48; 22,37-40; Poslanica Rimljanima 12,9-21; 13,8-10; 1. poslanica Korinćanima 13; Poslanica Filipljanima 3,10-15; Poslanica Hebrejima 6,1; 1. Ivanova poslanica 4,17-18a
“Čistoća srca”: Evanđelje po Mateju 5,8; Djela apostolska 15,8-9; 1. Petrova poslanica 1,22; 1. Ivanova poslanica 3,3
“Krštenje Duhom Svetim”: Jeremija 31,31-34; Ezekiel 36,25-27; Malahija 3,2-3; Evanđelje po Mateju 3,11-12; Evanđelje po Luki 3,16-17; Djela apostolska 1,5; 2,1-4; 15,8-9
“Punina blagoslova”: Poslanica Rimljanima 15,29
“Kršćanska svetost”: Evanđelje po Mateju 5,1-7,29; Evanđelje po Ivanu 15,1-11; Poslanica Rimljanima 12,1-15,3; 2. poslanica Korinćanima 7,1; Poslanica Efežanima 4,17-5,20; Poslanica Filipljanima 1,9-11; 3,12-15; Poslanica Kološanima 2,20-3,17; 1. poslanica Solunjanima 3,13; 4,7-8; 5,23; 2. poslanica Timoteju 2,19-22; Poslanica Hebrejima 10,19-25; 12,14; 13,20-21; 1. Petrova poslanica 1,15-16; 2. Petrova poslanica 1,1-11; 3,18; Judina poslanica 20-21

Članak 11 Crkva

Vjerujemo u Crkvu – zajednicu koja priznaje Isusa Krista kao svojega Gospodina. To su ljudi u savezu s Bogom, koji su nova stvorenja u Kristu. To je Kristovo tijelo koje je Duh Sveti okupio kroz Riječ.

Bog poziva Crkvu da izrazi svoj život na mnogo načina, primjerice, putem zajedničkoga bogoslužja, kršćanskoga zajedništva, propovijedanja Božje Riječi, sudjelovanja u sakramentima, služenja u ime Isusa, poslušnosti Kristu, svetoga življenja i međusobnoga ohrabivanja.

Svrha je Crkve da sudjeluje u Kristovu djelu otkupljenja i izmirenja svijeta u snazi Duha. Crkva to ostvaruje stvarajući učenike kroz evangelizaciju, obrazovanje, djela milosrđa, djela pravednosti i pronoseći svjedočanstvo o kraljevstvu Božjemu.

Crkva postoji kao lokalna zajednica, ali i kao jedinstveno zajedništvo svih vjernika. U različitim kulturama prisutna je na različite načine, kroz različite oblike bogoslužja. Crkva prepoznaje da Bog poziva određene ljude, daje im odabrane službe i omogućuje im da izvršavaju svoju ulogu. Crkva živi pod Božjom vladavinom čekajući radosni dolazak našega Gospodina Isusa.

Knjiga Izlaska 19,3; Jeremija 31,33; Evanđelje po Mateju 8,11; 10,7; 16,13-19, 24; 18,15-20; 28,19-20; Evanđelje po Ivanu 17,14-26; 20,21-23; Djela apostolska 1,7-8; 2,32-47; 6,1-2; 13,1; 14,23; Poslanica Rimljanima 2,28-29; 4,16; 10,9-15; 11,13-32; 12,1-8; 15,1-3; 1. poslanica Korinćanima 3,5-9; 7,17; 11,1, 17-33; 12,3, 12-31; 14,26-40; 2. poslanica Korinćanima 5,11-6,1; Poslanica Galaćanima 5,6, 13-14; 6,1-5, 15; Poslanica Efežanima 4,1-17; 5,25-27; Poslanica Filipljanima 2,1-16; 1. poslanica Solunjanima 4,1-12; 1. poslanica Timoteju 4,13; Poslanica Hebrejima 10,19-25; 1. Petrova poslanica 1,1-2, 13; 2,4-12, 21; 4,1-2, 10-11; 1. Ivanova poslanica 4,17; Judina poslanica 24; Otkrivenje 5,9-10

Članak 12 Krštenje

Vjerujemo da je kršćansko krštenje sakrament koji je zapovjedio Isus Krist. Krštenje znači da je osoba prihvatila dobrobiti koje prizlaze iz Kristova otkupljenja. Osoba javno objavljuje svoju vjeru u Krista kao Spasitelja i želju da slijedi Isusa u poslušnosti i pravednosti.

Krštenje je simbol novoga saveza. Mala djeca mogu biti krštena na zahtjev roditelja ili skrbnika ako se oni obavežu da će ih odgajati kao kršćane.

Krštenik može izabrati hoće li se obred provesti škropljenjem, polijevanjem ili uranjanjem.

Evanđelje po Mateju 3,1-7; 28,16-20; Djela apostolska 2,37-41; 8,35-39; 10,44-48; 16,29-34; 19,1- 6; Poslanica Rimljanina 6,3-4; Poslanica Galaćanima 3,26-28; Poslanica Kološanima 2,12; 1. Petrova poslanica 3,18-22

Članak 13 Gospodnja večera

Vjerujemo da je zajedničko uzimanje kruha i vina novozavjetni sakrament koji je postavio osobno Isus Krist. To je uspomena na njegovu obrednu žrtvu, na njegovu smrt. Kroz nju vjernici dobivaju život, spasenje i obećanje svih duhovnih blagoslova u Kristu. Namijenjena je svakomu tko je pripremljen i tko razumije njezino značenje. Sudjelujući u ovome sakramentu, vjernici svjedoče o Kristovoj smrti, sve do njegova ponovnoga dolaska.

Knjiga Izlaska 12,1-14; Evanđelje po Mateju 26,26-29; Evanđelje po Marku 14,22-25; Evanđelje po Luki 22,17-20; Evanđelje po Ivanu 6,28-58; 1. poslanica Korinćanima 10,14-21; 11,23-32

Članak 14 Božansko iscjeljenje

Vjerujemo u biblijsku doktrinu o božanskom iscjeljenju. Ohrabrujemo vjernike da se mole za iscjeljenje bolesnih. Vjerujemo da Bog liječi i uz pomoć suvremene medicine.

2. knjiga o Kraljevima 5,1-19; Psalam 103,1-5; Evanđelje po Mateju 4,23-24; ,18-35; Evanđelje po Ivanu 4,46-54; Djela apostolska 5,12-16; 9,32-42; 14,8-15; 1. poslanica Korinćanima 12,4-11; 2. poslanica Korinćanima 12,7-10; Jakovljeva poslanica 5,13-16

Članak 15 Drugi Kristov dolazak

Vjerujemo da će Gospodin Isus Krist ponovno doći na Zemlju. Vjernici koji su umrli uskrsnut će, a oni koji su vjerni Isusu bit će uzneseni zajedno s njima ususret Gospodinu. Od tada će zauvijek biti s Gospodinom.

Evanđelje po Mateju 25,31-46; Evanđelje po Ivanu 14,1-3; Djela apostolska 1,9-11; Poslanica Filipljanima 3,20-21; 1. poslanica Solunjanima 4,13-18; Poslanica Titu 2,11-14; Poslanica Hebrejima 9,26-28; 2. Petrova poslanica 3,3-15; Otkrivenje 1,7-8; 22,7-20

Članak 16 Uskrsnuće, sud i predodređenost

Vjerujemo u uskrsnuće mrtvih. Tijela svih ljudi, pravednih i nepravednih, bit će vraćena u život i ujedinjena s njihovim duhom – “oni koji su činili dobro uskrsnut će u vječni život, a oni koji su činili zlo suočit će se s vječnom sramotom i prezirom”.

Vjerujemo u budući sud, kada će se svaka osoba pojaviti pred Bogom i bit će joj suđeno prema njezinim djelima.

Vjerujemo da je onima koji su spašeni vjerom u Isusa i koji su ga poslušno slijedili osiguran vječni život u Božjoj slavi. Oni koji se odbiju pokajati zauvijek će trpjeti u paklu.

Knjiga Postanka 18,25; 1. knjiga o Samuelu 2,10; Psalam 50,6; Izaija 26,19; Danijel 12,2-3; Evanđelje po Mateju 25,31-46; Evanđelje po Marku 9,43-48; Evanđelje po Luki 16,19-31; 20,27-38; Evanđelje po Ivanu 3,16-18; 5,25-29; 11,21-27; Djela apostolska 17,30-31; Poslanica Rimljanima 2,1-16; 14,7-12; 1. poslanica Korinćanima 15,12-58; 2. poslanica Korinćanima 5,10; 2. poslanica Solunjanima 1,5-10; Otkrivenje 20,11-15; 22,1-15

EKLEZIOLOGIJA

Mi smo dio kršćanske crkve

Crkva često predstavlja riječ koju je teško razumjeti. Budući da taj izraz koristimo na mnogo različitih načina, neophodno je da ga jasnije definiramo. To ulazi u područje ekleziologije – znanosti o Crkvi.

Crkva Isusa iz Nazareta prije svega se identificira kao *Božji narod*, termin korišten u Bibliji. Točnije, dio smo „jedne, svete, univerzalne i apostolske Crkve“. Ova fraza dolazi iz drevnoga vjerovanja koje su kroz povijest ispoijedali kršćani cijeloga svijeta. Svaka od četiri riječi ove fraze opisuje jedan od važnih aspekata Crkve.

Kršteni smo u *Kristovoj Crkvi*, a ne u Crkvi Isusa iz Nazareta. Naše krštenje predstavlja osobni i društveni čin kojim svjedočimo o Božjoj milosti na djelu: o njegovoj *prethodnoj milosti* – koja govori o tome da je Bog djelovao u našim životima i prije nego što smo ga upoznali – i o milosti koja spašava.

Naši se svećenici zareduju „u Božju Crkvu“¹, a ne u Crkvu Isusa iz Nazareta. Stoga naše nazarenske zajednice predstavljaju konkretni način izražavanja *univerzalne Crkve*, što je izraz kojim opisujemo zajednicu svih vjernika svagdje u svijetu i tijekom cijele povijesti.

Potvrđujemo biblijsku utemeljenost Božje svetosti i svetosti njegove Crkve. Bog je odabrao Crkvu kao oruđe svoje milosti, a putem Duha Svetoga ju je pozvao u postojanje. Duh Sveti, dakle, predstavlja životnu silu Crkve i čini je živim Kristovim tijelom u svijetu. Kršćanska Crkva svjedoči o istini da je slavljenje Boga jedina prava svrha ljudskoga življenja. Stoga poziva grešnike da se pokaju i promijene svoje živote. Kroz bogat i ispunjen život u zajednici ona vjernika potiče na život u svetosti – kristolikost. Svojom svetošću i vjerom Crkva predstavlja Božje kraljevstvo u svijetu. Crkva, dakle, doslovno oživotvoruje vlastitu poruku.

Naša je misija u cijelosti usklađena s Božjom misijom

Bog je stvorio svemir koji je golem. U prirodi je kroz povijest stvarao ljude da nose njegovu sliku i šire njegovu božansku ljubav. Iz Njegove misije izrasta i naša misija. Kad je grijeh došao na svijet, otkrila se otkupljujuća narav Božje misije. Radilo se o „obnavljanju cijeloga stvorenja u skladu s Božjom svrhom stvaranja“.² Obnavljanje čovječanstva predstavlja ključni element Božje misije.

¹ Riječi koje su upisane u potvrdama o zaređivanju svih naših svećenika.

² Hahn, Roger L. (2011). *The Mission of God in Jesus' Teaching on the Kingdom of God*. U Schwanz, K. i Coleson, J. (ur.). *Missio Dei: A Wesleyan Understanding*, 58.

John Wesley definirao je ovaj proces obnavljanja kao posvećenje. Njegovim riječima, to je „obnova naše duše prema Božjoj slici“ koju obilježavaju „pravednost i istinska svetost“.³ Božja misija odražava se u pozivu Abrahamu, kojega je Bog odlučio blagosloviti na način da njegovi potomci budu „blagoslov svim narodima“ (Postanak 12,1-3). To se odrazilo na povijest Hebreja – naroda koji je svjedočio o jednome Bogu i čije je ime objavio svim narodima svijeta.

Kršćani doživljavaju Boga kao Sveto Trojstvo – tri osobe u jednoj osobi koja je najpotpunije otkrivena u našem Gospodinu Isusu Kristu. Sveti Duh nas poziva i osposobljava da sudjelujemo u Božjoj misiji. Crkva ulazi u savez koji je Bog prvo sklopio s Abrahamom. Svojim posvećenim životom Crkva nastavlja biti blagoslov svim narodima svijeta.

Pridružujemo se drugim kršćanima u izvršavanju Božje misije, no pritom ostajemo vjerni svojoj viziji o međunarodnoj denominaciji, pridonoseći poretku svojim specifičnim načinom života. Državne granice ne ograničavaju djelovanje Crkve budući da ju je Krist otvorio svim narodima svijeta.

Služenje u svijetu po uzoru na Krista

Temelj je kršćanske službe svjedočenje o Božjoj ljubavi koja se najjasnije očituje u osobi Isusa Krista. Vjernici krštenjem potvrđuju svoju službu i tako javno objavljuju svoju namjeru svjedočenja da su Kristovi učenici. Vjerno i dosljedno učenje predstavlja vanjski znak Božje milosti koja prebiva u nama. Ono je također znak božanske milosti koja djeluje u svijetu koji je „Bog toliko volio“ (Evandjelje po Ivanu 3,16). Kao sudionici Kristova tijela, svi su vjernici osposobljeni za službu. Neki su pozvani kao crkveni voditelji i zaređeni su u Crkvi kao apostolski službenici. Crkva ih, dakle, prepoznaje kao vođe koji nastavljaju rad što su ga davno započeli apostoli. Njihov je poziv duboko ukorijenjen u osobnome iskustvu Boga.

Svećenstvo (zaređeni crkveni službenici) i laici (svi ostali vjernici) zajedno prepoznaju i potvrđuju prisutnost darova i milosti među članovima Kristova tijela. To prije svega vrijedi na razini lokalne Crkve, a potom i na razini šire zajednice. Na regionalnim godišnjim okupljanjima, lokalne se Crkve susreću radi pružanja međusobne podrške i podrške čitavoj denominaciji. Pritom se odabiru osobe koje će biti zaređene za buduće službenike. Đakoni su osobe koje služe u crkvama, ali propovijedanje i davanje sakramenata nije njihova odgovornost. Starješinama je dodijeljena dužnost oblikovanja Kristova tijela kroz propovijedanje evandjelja, davanje sakramenata i brigu o ljudima kroz slavljenje i uređenje života zajednice.

Predstojnici se biraju za regionalne i središnje urede, a odabiru ih okupljeni laici i svećenstvo. Regionalni predstojnici osiguravaju pastoralno i duhovno vodstvo crkava, članova i svećenstva na području koje je u njihovoj nadležnosti. Generalni predstojnici vrše apostolsku i pastoralnu službu u odnosu na cijelu denominaciju, njegujući jedinstveno učenje Crkve i njezinu svetost. Stvarajući odnose povjerenja i kolegijalnosti, odražavaju Kristovu narav. Svojim djelovanjem oblikuju viziju koju može prihvatiti i koju prihvaća cijela Crkva.

Generalni predstojnici moraju imati u vidu međunarodnu perspektivu cijele denominacije. Oni artikuliraju viziju i potrebe različitih dijelova crkvenoga tijela za materijalnim sredstvima, sudjeluju u raspoređivanju sredstava tamo gdje su najpotrebnija i ujedinjavaju Crkvu u misiji i poruci. Zaređujući službenike na različitim regionalnim okupljanjima, kao i na mnoge druge načine, održavaju jedinstvo denominacije koja pritom ipak uspijeva zadržati svoju nacionalnu, gospodarsku, rasnu i jezičnu raznolikost.

³ Wesley, John (1902). *Sermons, Volume II*, p. 373; Wesley, John (1885). *A Plain Account of Christian Perfection*. U Wood, J.A. *Christian Perfection as Taught by John Wesley*, 211.

USTROJSTVO ORGANIZACIJE

Nazareni su oduvijek bili svjesni kako predstavljaju samo jedan od mogućih načina na koji se univerzalna Crkva objavljuje u svijetu. Smatramo da Sveto pismo ne nameće neki specifičan oblik crkvenoga ustroja, a ustrojstvo naše organizacije može se oblikovati dogovorom, ali samo pod uvjetom da se ne suprotstavlja Božjoj riječi. Stoga vjerujemo da svrha i misija naše Crkve trebaju određivati naše ustrojstvo. (Više na ovu temu vidi u „Povijesno izvješće“ – *Priručnik Crkve Isusa iz Nazareta.*)

Crkva Isusa iz Nazareta usvojila je demokratski oblik povijesnoga načina organiziranja Crkve (tzv. metodističko episkopalno ustrojstvo). Veći su značaj dobili glasovi svećenstva i laika. Ograničen je utjecaj Biskupskoga ureda, a umjesto toga biramo svoje predstojnike.

Osnovni elementi ustrojstva nazarenske crkve podrazumijevaju tri razine upravljanja:

- Zajednica bira predstavnike za Okružno vijeće.
- Okružno vijeće bira predstavnike za Opću skupštinu koja se održava svake četiri godine.
- Opća skupština odlučuje na temelju odluka cijele cijele crkve i svih njezinih dijelova.
- Opća skupština bira generalne predstojnike koji vode opće službe denominacije i nadležni su za cijelu Crkvu. Oni su na funkciji od jedne do druge sjednice Opće skupštine i pri svakome se okupljanju ponovno biraju. Svaki generalni predstojnik dobiva nadležnost nad nizom odabranih teritorijalnih jedinica, a dužnost mu je organizirati regionalna okupljanja u područjima svoje nadležnosti na kojima se zareduju novi službenici. Iako se broj generalnih predstojnika mijenjao tijekom vremena, od 1960. godine naovamo ima ih samo šest. Oni zajedno čine Vijeće generalnih predstojnika, koje se sastaje nekoliko puta tijekom svake kalendarske godine.
- Opća skupština imenuje Generalno vijeće koje se sastoji od jednakoga broja laika i svećenstva. Vijeće se sastaje jednom godišnje i bira službenike općih poslova i rukovoditelje pojedinih odjela Crkve. Također, članovi Vijeća zaduženi su za pregled crkvene politike, proračuna i aktivnosti koje provode opće službe Crkve.
- Crkve u regiji grupirane su u okruge, a predvode ih predstojnici pojedinih okruga. Okružna je crkva organizirana sa svrhom misionarskoga djelovanja, a jednom godišnje održavaju se skupštine na kojima se bira predstojnik okruga. Njegova je dužnost briga o pojedinim Crkvama i pastorima, pokretanje novih crkava i općenito briga o okrugu koji mu je povjeren.

- Crkve dogovorno odabiru svoje pastore, uz odobrenje predstojnika okruga, no ipak samostalno upravljaju svojim financijama, projektima i aktivnostima.
- Nazarenski okruzi grupirani su u šest svjetskih regija: Afrika, Azija-Pacifik, Euroazija, Srednja Amerika, Južna Amerika i SAD-Kanada. Svjetske su regije organizacijske strukture koje provode misiju Crkve. One nisu sastavni dio sustava upravljanja.
- Crkvene zgrade i zgrade za osoblje imovina su pojedinoga okruga, ali za njih se brinu pojedine crkvene zajednice.
- Žene i muškarci, svećenstvo i laici, jednako mogu služiti unutar svih crkvenih službi.
- Naši najvažniji dokumenti, ustrojstvo i odrednice upravljanja dostupni su u *Priručniku Crkve Isusa od Nazareta*. Izmjene *Priručnika* donosi Opća skupština.

CRKVA: LOKALNA, OKRUŽNA, GLOBALNA

Lokalna crkva

Cilj je Crkve Isusa iz Nazareta da svi ljudi osjete transformirajuću Božju milost kroz oprostjenje grijeha i očišćenje srca u Isusu Kristu, kroz silu Duha Svetoga.

Naša je misija prije svega „stvarati kristolike učenike među narodima“. Vjerujemo da to znači da se našoj zajednici trebaju pridruživati novi vjernici, kao članovi lokalnih crkava u kojima će se osposobljavati za služenje Kristu.

Krajnji je cilj vjerske zajednice da su u *Posljednji dan* svi njezini članovi savršeni u Kristu (Poslanica Kološanima 1,28).

U lokalnoj se crkvi okupljaju članovi zajednice, sabiru se dobra, usavršavaju se i poučavaju vjernici i šalju u misiju. Lokalna crkva, Kristovo tijelo, predstavlja našu vjeru i misiju.

Okružna crkva

Naše su lokalne crkve iz administrativnih razloga grupirane u okruge i regije.

Okružna je crkva organizacija koju sačinjavaju međusobno povezane lokalne crkve. One su organizirane na način da jedne drugima pružaju podršku, razmjenjuju sredstva i surađuju u provedbi svojih misija.

Predstojnik okružne crkve, zajedno s Okružnim nadzornim odborom, nadgleda rad crkava na području svoje nadležnosti.

Globalna Crkva

Temelj su jedinstva Crkve Isusa iz Nazareta vjerovanja, ustrojstvo, definicije i procedure koje se navode u *Priručniku Crkve Isusa iz Nazareta*.

Srž toga jedinstva iznesena je u *Temeljnim načelima vjere*. Potičemo svaku crkvu u svim regijama svijeta da taj dokument prevede na sve jezike, široko distribuira i svim ljudima prenese njegov sadržaj. On je zlatna nit u tkanju koje predstavlja sve što jesmo i što radimo kao nazareni.

Odras ovoga jedinstva predstavlja Opća skupština koja je „najviši doktrinarni, zakonodavni, izborni autoritet Crkve Isusa iz Nazareta“ (*Priručnik*, str. 300).

Jedinstvo se također odražava i kroz djelovanje Generalnoga vijeća koje predstavlja cijelu Crkvu.

Nadalje, jedinstvo Crkve Isusa iz Nazareta odražava se i kroz Vijeće generalnih predstojnika koje predstavlja cijelu Crkvu. Vijeće može tumačiti *Priručnik*, odobravati prilagodbe odabranome kulturnom kontekstu i zaredivati službenike.

Upravljački ustroj Crkve Isusa iz Nazareta izbjegava krajnosti hijerarhijskoga sustava upravljanja s jedne strane, ali i neograničena izražavanja stavova i htijenja zajednice s druge strane.

Ustrojstvo Crkve pretpostavlja više od puke povezanosti, ono predstavlja čvrstu međusobnu isprepletenost različitih službi i funkcija. Višestruke veze koje nas čvrsto povezuju čvršće su od bilo koje jednostruke poveznice koja u svakome trenutku može puknuti.

A koji je temelj naše čvrste povezanosti? To je svakako Isus Krist.

MISIJA CRKVE ISUSA IZ NAZARETA JE STVARATI KRISTOLIKE ↓ UČENIKE MEĐU NARODIMA SVIJETA

UMREŽENA I POVEZANA CRKVA

Crkva Isusa iz Nazareta predstavlja dobro povezanu mrežu ljudi i crkava u kojoj su svi usmjereni na život u svetosti. Ne radi se o neobaveznom skupu neovisnih crkava niti je denominacija tek udruženje crkava koje dijele nekoliko zajedničkih svjetonazora bez prave organske povezanosti među njima.

Crkva je bezuvjetno povezana, a pod time se misli na međusobno povezana tijela lokalnih crkava okupljenih u okruge, u svrhu provođenja zajedničke misije „stvaranja kristolikih učenika među narodima“.

Kao povezana Crkva:

- djelimo ista uvjerenja
- imamo isti sustav vrijednosti
- imamo istu misiju
- imamo iste odgovornosti.

Podjela odgovornosti podrazumijeva i financijsku suradnju. Svaka zajednica donira sredstva, kako Svjetskome evangelizacijskom fondu tako i odabranim misijama.

Od samoga početka nazareni su svojim globalnim djelovanjem među narodima stvarali kristolike učenike. Područja u kojima danas djelujemo, donoseći ljudima Krista, sve su veća. Dok molite i velikodušno dajete, pridružujete se drugima i tako omogućavate da se učini više nego što biste mogli učiniti sami. Svaki prinos vašoj lokalnoj crkvi koristi se za financiranje jedinstvene misije Crkve Isusa iz Nazareta.

Crkva Isusa iz Nazareta slijedi načelo jednaka žrtvovanja, a ne jednaka davanja. Riječ je o primjeni biblijskoga načela, što je izrazito važno u razvoju globalne Crkve, pri čemu ekonomski razvoj lokalnih crkava dobiva svoj primjereni značaj.

Svjetski evangelizacijski fond predstavlja sredstvo izvedbe financijskoga plana cijele denominacije. Ponekad se koristi izraz „financiranje misije“, što je izraz širega značenja, a koristi se za različite oblike financiranja misija u različitim dijelovima svijeta.

U svim područjima djelovanja Globalne misije, Crkva i njezine pojedine službe uživaju odgovarajuću podršku. Financiranje je misije važan pokazatelj otvorenosti Crkve za žrtvovanje i za davanje drugima.

Od ukupnoga svjetskog iznosa donacija, prosječno 86,1% koristi se za služenje u lokalnim crkvama. Na službe koje se obavljaju na razini okruga otpada oko 4,5% sredstava, a nazarenske obrazovne institucije educiraju i osposobljavaju svoje polaznike koristeći oko 1,8% sredstava. To znači da 7,6% sredstava prikupljenih u vašoj lokalnoj crkvi odlazi u Svjetski evangelizacijski fond i koristi se za misionare, globalne službe i druge odobrene načine konkretnoga djelovanja i davanja.

Vaša izdvajanja omogućavaju osposobljavanje i poučavanje, širenje Radosne vijesti djeci, mladima i odraslima. Svojim priložima pridružujete se drugim nazarenima u povezanoj Crkvi, iskazujući ljubav ljudima širom svijeta koji su slomljeni i izgubljeni, stvarajući među narodima kristolike učenike.

Svjetski evangelizacijski fond i financiranje posebnih misija svjedoče o podijeljenoj odgovornosti članova Crkve. Tako se omogućava slanje misionara, osposobljavanje crkvenih voditelja na nacionalnim razinama i edukatora koji potiču na evangelizaciju, učeništvo i stvaranje novoga naraštaja nazarena.

Kršćani, misionari, ljudi koji žive prema načelima svetosti.

Svjedočimo o ispunjenju vizije Phineasa F. Breseea, našeg prvoga generalnog predstojnika, koji je od samoga početka govorio o „božanskoj panorami“ Crkve Isusa iz Nazareta koja obuhvaća svijet „Božjim spasenjem i svetošću“.

Svaki pripadnik/ica Crkve Isusa iz Nazareta, ma gdje bio/la, sudjeluje u stvarnosti ispunjenja ove vizije.

Svaki transformirani život predstavlja svjedočanstvo primjene načela veslijanske svetosti u cjelovitome spasenju čovjeka.

Misija „stvaranja kristolikih učenika među narodima“ podsjeća nas da smo dobili i raspoložemo posebnim duhovnim nabojem i da smo istovremeno dužni biti dobri upravitelji svih Božjih dobara.

Misija dolazi od Boga, a svrha je našega djelovanja stoga na višoj duhovnoj razini. Naše djelovanje proizlazi iz činjenice da u nama djeluje Duh Sveti.

Ako poštujemo svoje „božansko poslanje“, Crkva se ne može vratiti na staro niti može ostati na istome mjestu. Kao sljedbenici Isusa Krista, nastavimo se kretati prema gradu „čiji je utemeljitelj i graditelj sam Bog“ (Poslanica Hebrejima 11,10).

Bog stvara sve novo!